

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

K položaju.

Dolgo smo čakali, kedaj bodo jugoslovanski zastopniki v državnem zboru prišli do spoznanja, da od vlade za podporo, katero ji dajejo, ni ničesar doseči za narodno korist. Čakali smo prav za prav le trenutka, ko se bo kateri naših poslancev osmelil vladi vkljub osebnim interesom svojim pokazati zobe. Zato moramo reči, da nas je možati sklep „Katoliško-narodne stranke“ v resnici razveselil, da morajo Slovenci in sploh Jugoslovani iz večine.

Da, bil je že pač zadnji čas za to zdravo misel. Narod je le trpel, prenašal in upal, da mu poslanci kaj izposlušajo, — a ni je olajšave. Bremena, krivice se vedno le množe in kopičijo. Vlada dela z nami kar hoče: slovensko uradništvu odpravlja na Spodnjem Štajarskem in južnem Korotanu že nekaj let sem. Kaj vse se godi na Primorskem in v Istri, je groza govoriti. To je za narod škoda, ki se ne bo dala popraviti v tridesetih in še več letih. Kje je še le torej naša rešitev?

Sploh pa ni čuda, da se je tako godilo. Nikomur nočemo tu ničesar očitati, a resnici na ljubo bodi povedano, da je narod od svojih parlamentarcev in ž njih posredovanjem bore malo dosegel. Elastičnost in upogljivost nekaterih poslancev je tega precej kriva.

Druga krivda bi bila v zasnovanju „Slovenske krščansko narodne zveze“.

Naša želja je bila že od nekdaj, da naj se združijo vsi jugoslovanski poslanci v en klub in to bi bilo edino prav. Nikakor pa ni bilo prav, da se je mesto jugoslovanskega kluba, osnovala zveza, v katero so se sprejeli taki, ki imajo do cela druge interese kakor Jugoslovani. V tej „Krščansko-narodni zvezi“ so namreč zastopniki narodov, katere glavna dva faktorja večine t. j. Poljaki in Čehi le v toliko trpijo v večini, v kolikor oni za njih

interese glasujejo. Tu je torej treba popravljati in želeti, da se zdanji nenaravno osnovani klub razpusti, ter osnuje jugoslovanski, katerega bodo družili enaki interesi, ki ne bodo našli naravnih nasprotnikov po drugih slovanskih klubih.

Tretje je: poslanci naj delajo odločno, jasno in odkrito, pa po dogovorih slovenskih sopslancev in voditeljev.

Tedaj na vsak način si naj Jugoslovani čuvajo prosto roko. Vpraša se pa le, jeli ta trenotek pravi, da se stori odločilni korak? V premislek damo le to: kaže li se z dosedajno parlamentarno večino razdvojiti, ko ni od te vlade pričakovati nikacega vladanja. Kar se tiče naših štajarskih državnih poslancev posebe, želimo, da se uveljavi postopanje mlajših dveh gg. državnih poslancev in da se pridružita tudi ostala dva njih odločitvi, kaj je storiti, ostati ali iti.

Vsaka vlada, vsak parlament bo moral z nami računati, če bodo naši poslanci odločni in bodo poznali svoje naloge. Pažke se bode več kdaj stvorila v parlamentu večina, ki bi razpolagala s 50 glasovi večine, tedaj je ravno našim poslancem mogoče s svojim klubom odločevati, ali na desno ali na levo. Ali jih bo šlo 30 sem ali tja. Kjer bodo, tam bo večina. Seveda je treba to ugodnost znati v narodov prid izkoriščati. Nam je vsejedno ali smo v vladni večini ali v protivladni manjšini. Slabšega ne moremo pričakovati kakor to, kar smo že doživeli.

Zadnji čas je, da se vse predrugači na Dujanju in doma, med poslanci in med narodom.

Resni so časi, preresen je položaj in mi upamo trdno, da bode zdrava misel katoliško narodnih poslancev na Kranjskem rodila za narod najboljših sadov. Seveda prepuščamo tu vse odločevanje in vso odgovornost našim gg. poslancem, ker zato smo jih ravno volili; a odločuje naj celokupnost, ne posameznik!

Črna internacionala.

Letošno jesen jela se se po dolgem spanji prikazovati na zemlji zopet črne pošasti v človeški podobi in njih znak je — bodalo ali samokres. Ta zverska druhal razširjena je po vsej zemeljski površini, najljubša zavetja pa so jej države, ki ji ponujajo največjo — svobodo. Anarhizem je v tem stoletju pognal drzne in trdne robove in če bo šlo tako naprej, nataklena bo nanje še marsikatera žrtva iz človeške družbe! — Anarhisti so izvržek človeštva, hrepeneč po krvi vladarskih članov sleherne države, njih domovina je — rojstna tla pa so večinoma — v Italiji.

Ravnokar pokopana avstrijska cesarica Elizabeta padla je 10. septembra t. l. v švicarskem mestu Genevi kot žrtva pod bodalom vročekrvnega Italijana, in to proketo zlodejstvo je svetu oznanilo, da ima računati koncem tega stoletja ne le z nevarnim socialnim gibanjem, marveč tudi z dobro organizovanim krdelom, ki ima uprav peklenski program. Kar ima in nosi državno oblast v rokah, kar daje zakonodajstvu moč in veljavo, vse to ima po programu anarhizma pasti kot žrtva in se — uničiti! Kralji in vladarji, predsedniki ljudovlad i. dr., vse se ima pokončati z — bodalom in bombo! Vrag sam bi bolj peklenskega programa ne mogel sestaviti!

Izstradana Italija in ošabna Nemčija sta bili nekdanj tolikanj prekanjeni, da sta vjeli Avstrijo v trozvezno mrežo, in avstrijski nezreli in nesposobni diplomatje so v svoji lahkomišljenosti se dali v to mrežo vjeti! In od tedaj Avstrija še ni imela pokazati jedne, imena vredne koristi od te zveze!

Nemčija postala je po sklenjeni trozvezi ošabna, jela se vtikati v notranje političke razmere avstrijske, Italijo pa so nje notranji dogodki obožali do — lakote in beračije, tako da je ni kmalu države, koje položaj bi bil tako kri-

LISTEK.

Črtice

iz življenja dveh dijakov.

Spisal A. B. . . c.

Dijaški stan, najlepši stan! — Čestokrat sliši se ta izrek iz ust odraslih mož, kateri se vedno radi spominjajo na tista blažena leta, v katerih so preživeli najslajši čas svojega življenja, to je čas dijaških let. In res! Blagor vsakemu dijaku, oziroma vsakemu odraslemu, kateri je bil kedaj dijak. Dijak ima najlepše spomine na idejalno mladeniško dobo.

Da se pa prepričaš, dragi čitatelj, o resnici te-le trditve, evo ti nekaj resničnih podatkov. Ker ti je pa znano, da človeku ni dobro samemu biti, zato hočem v tem spisu omeniti tudi svojega tovariša Janeza, kateri je danes že seveda presrečnej devetej leti, s katerim pa sva se svoje dni marsikaterokrat ljubeznjivo — pisano spogledala.

Doma sva oba z ene fare nekje na Spodnještajarskem. Najini domačiji sta popolnoma

na samem, druga od druge oddaljeni dobre četrt ure. V mladosti pasla sva skupaj krave, koze in peteline, delala klopotce, hiše in mline ter obiskovala skupaj domačo šolo. Dokončavši nauke ljudske šole, hotela sva postati kaj več kakor pastirja. Menila sva se, kaj bova postala. Začela sva nagovarjati svoje roditelje, naj naju dajo v mestne šole. — Po dolgem moledovanju, prigovarjanju in prepričevanju sva prišla, kamor sva si želela — v mesto, in postala sva dijaka. Kakšen ponos! Platnene hlače zamenjala sva s suknenimi in svojih šolskih reči nisva nosila več v cekru in belej torbici, radi katere so meni pridevali ljudskošolski prijateljčki naslov „mastni torbar“, ampak nosila sva jih v roki kakor dijaki, katerim je bilo skoraj prestopiti v „črno šolo“. — Stanovala sicer nisva v mestu, ker nama ni prijal mestni zrak, ampak hodila sva vsak dan uro daleč domov večerjat in spat, da sva smela drugo jutro zopet vstati in korakati proti mestu. Tako sva hodila in študirala trideset mesecev. Med potjo sva najraje „botanizirala“, to se pravi, iskala, kje so najboljše črešnje in najdebelejše „tepke“, v katerem vinogradu je že zrelo grozdje in katere breskve bile

bi najboljše in najzdravejše za najina želodca. Dostikrat prišla sva pa pri takein delu kakej neusmiljenej ženski v pest, katere se sicer nisva bala, ampak rešpektirala sva le njen jezik in njeno palico ter bežala, kakor bi naju gnal sam „lucifar“. Po sličnih dogodkih zbrala sva si navadno za nekaj dnij bolj raven, oziroma varen pot.

Dokončavši te šole, treba je bilo iti v drugo mesto daleč od najinega doma. Tam pa je bilo treba stanovanja, hrane in drugih vsakdanjih reči. A kje vsega tega dobiti? Od starišev podpora je premala, da bi se živelo. Kaj nama storiti? Vsak en petak v roki nabaševa zaboj s knjigami, kruhom in sadjem ter ga peljava na bližnjo postajo; od tam pa se peljava naravnost v tuje mesto, kjer sva nadaljevala šole. Ko sva prišla do zaželjenega cilja, začno naju obdajati misli, kam pa zdaj? Kje bova stanovala? Tudi želodca začela sta v lepem duetu kruliti. Tako misleč in hodeč po mestu, našla sva stanovanje in se zavezala, da bodeva plačevala vsak 30 grošev stanarine na mesec. Razven „ene“ postelje, mize in stola ter nekaj malih, črnih in belih, šesteronožnih, hitrih in počasnih živalic

tičen in razmere tako gajile kot baš v deželi — limon in pomaranč.

Nemčija je v svoji prevzetnosti in domišljavi mogočnosti pričela hujskati avstrijske Nemce k uporni Italiji pa je vsled pomanjkanja, vojske in slabega gospodarstva, največ pa vsled finančne mizerije, padla v obupni položaj, iz katerega se je rodil anarhizem, kojega pravo gnezdo je — Italija iredenta.

Državljan avstrijske zaveznice je umoril 10. septembra t. l. leté cesarico, a pri nas je vendar ljudij, ki ta laški anarhizem — zagovarjajo, dasi ga trezen in pravičen človek mora prokleti v dno pekla, čeravno Italija kot taka ni morilka avstrijske vladarice.

V grozno obupnem položaji se mora pa vendar ta „velesila“ nahajati, če niti tacega pošastnega gibanja ne opazi doma, kot je anarhizem, in ne ve za gnezda, v kojih se te sodrge zarod vali! V jedne vrsto z Italijo mora se pa staviti tudi blažena Švica, kjer cveto za anarhizem take svobodne razmere.

Ruski car predlaga državam razoroženje in mir, Italija pa podi po svetu svoje izstradane ljudi, pred katerimi bo moral svet odslej iz strahu nositi v zapasniku samokrese in meče! Ali se svet še ne bo ganil in obrnil svoje puške, bajonete in topove proti novodobni hidri, ki preti svetovnim in državnim uredbam v podobi krvoločnega anarhista?!

Macedonija.

Macedonija in njeno vprašanje sta sedaj oni element, ki preti kaliti mir. Vse čaka kako se bo doli razrešilo. Od ugodne ali neugodne rešitve je odvisen evropski mir, ravno tako, kakor je n. pr. odvisen obstoj avstro-ogrške monarhije od narodnostnega vprašanja. Imenuje se včasih macedonsko vprašanje tudi balkansko, a vendar oba pojma nista jednaka, se ne krijeta nego macedonsko je ožji pojem, balkansko je širji in vendar je balkansko odvisno od macedonskega.

Prebivalstvo Macedonije je slovansko. Dobre tri četrtine t. j. kompaktno maso prebivalstva tvorijo Slovani in sicer Bolgari in Srbi. Ostalo prebivalstvo so Grki, Vlasi in Albanci. Kakor povsod tako so Slovani tudi v Macedoniji needini. Med Srbi in Bolgari je razpor in ravno od tega razpora je odvisno macedonsko, od tega balkansko vprašanje in od tega evropski mir.

Od kod pa ta boj, ki se bje s skrajno brezobzirnostjo! Naroda sta oba slovanska, istega izvora, istih običajev, ne loči jih naravna meja, jezik je skoro isti. Tedaj je treba v prvi vrsti pozvedeti od kod ta boj in potem pridemo do prave zveze macedonskega vprašanja z evropskim mirom.

V obče se govori in se sklada s tem tudi statistika turške države, da je Macedonija bolgarska. Osnoval se je namreč svoj čas pod ruskim vplivom v Macedoniji eksorhat. To je bilo leta 1870. Rusija je na to vplivala zaradi

tega, ker so grški duhovni, podvrženi konstantinopolskemu grškemu patrijarhatu, bili s svojim vedenjem in postopanjem prava nesreča za ljudstvo. Sedaj se imenuje Bolgar v Macedoniji vsak Slovan, pripadnik samostojnega eksorhata.

Z ustanovitvijo bolgarskega eksorhata je bil srbski element oškodovan, da si to ni bil namen Rusije. Rusija je hotela, da se odloči prebivalstvo macedonsko: za Slovana ali za Grka. Povod temu je dala lepa ideja zedinjenja Jugoslovanov, ki naj bi segala od Jadranskega do Črnega morja, od Egejskega morja do Dunava. S tem naj bi se bili oprostili Macedonci jarma grške cerkve, kateri jih je bolj žulil kakor turška vlada.

Ni bilo torej težko vsem Slovanom se odločiti za eksorhat, a s tem korakom se je tudi odločila bolgarska večina. S tem so pridobili Slovani premnogo, kajti grška duhovščina, katera je oskrbovala šole, kjer je bila, je tudi dosledno vsiljevala grščino kot učni jezik in tako grčila slovansko prebivalstvo.

Da se je pa nova cerkev osnovala na bolgarski, ne na srbski podlagi, je iskati vzroka na turškem dvoru, kateri je zato raje pomagal Bolgarom kakor Srbom, ker so ti veljali pri visokem dvoru v Štambulju kot skrajno revolucionaren element. — Takrat leta 1870. se Srbi za to sploh niso zmenili, ker se je ravno tedaj prepil nekoliko polegel, zato so se tudi oni oklenili z veseljem eksorhata, ker so bili tudi oni skrajni sovražniki bizantinskega helenizma, kojega je grška duhovščina z vsemi sredstvi propagirala.

S časom je pa začel eksorhat na to delati, da se prebivalstvo bolgarizuje — so se pa začele Srbom oči odpirati. Potem ko je bilo prej odločevati ali vladaj Slovan ali Grk, gre sedaj vprašanje Grk ali Bolgar, ker so Srbi videč svojo nemoč se začeli Grkov oklepiti. Pogajati so se začeli z Grki, a ti jim niso hoteli dati nikacih koncesij za pomoč v boju proti eksorhatu. Grška namreč misli, da ima pravico do cele Macedonije, zato se ni hotela odločiti ne za Srbe ne za Bolgare, ker bi morala prepustiti Srbom za pomoč gotovo del Macedonije.

Opustili so torej Srbi tudi misel na grško pomoč, posebno še, ker so videli, da tem ni za ohranitev grške cerkve, nego grškega naroda. Grkom je še vedno v mislih staro bizantinsko cesarstvo, katero hočejo s poštenimi ali nepoštenimi sredstvi zopet osnovati. Da bi mogli uspešneje se proti bolgarizovanju braniti, so si izmislili Srbi drugo sredstvo: začeli so se dobrihati sultanu in turški vladi. To je izdalo. S pomočjo teh dveh precej izdatnih faktorjev so prišli do velikega ugleda in boj med obema narodoma bo skoro jednak. S Srbi se mora v Macedoniji že prav dobro računati.

Kak izid bo ta boj imel, se bode morebiti kmalu odločilo, kajti vprašanje visi že precej časa. Gotovo bo pa konec dober, če se Srbi in Bolgari zedinijo. Rešitev je namreč samo dvojna mogoča: ali se zjedinita oba naroda, ali ne; če se zjedinita, tedaj bosta tvorila jednotno ali se-

stavljeno državo kakor Avstro-Ogrska. — Ta država bo obsegala vso Macedonijo in vse druge slovanske province balkanskega polotoka.

Če se pa ne zjedinita nego skušata vsak svojo individualnost ohraniti, tedaj se bo zgodilo, kar se po navadi zgodi, kjer se prepirata dva. A kedor si bo upal s svojo roko seči po Macedoniji, bode naletel na močan odpor od nekaterih evropskih velesil in tedaj je konec evropskemu miru.

Celjske novice.

Vse cenjene p. n. naročnike, katerim smo danes pridjali nakaznice, prosimo, da nam blagovole takoj poslati naročnino. One pa, ki nam dolžujejo še za celo leto opozarjamo, da, če ne spolnijo v 8 dneh svoje dolžnosti, povzeli bomo po poštnem povzetju nam pripadajoči znesek. Toliko v pojasnilo, da ne bode nepotrebne jeze in brezvspešnega dopisovanja.

(„Zveza slovenskih posojilnic“) ima svoj redni občni zbor v četrtek, dne 27. oktobra 1898 ob 10. uri predpoldne v sejni dvorani posojilnice v Celji. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Odobrenje letnega računa. 3. Poročilo društvenega tajnika in revizorja. 4. Slučajnosti.

(V Zoffovem glavarstvu vlada — razburjenost in negotovost (?). Celjsko „Krsč. socialno in politično društvo „Naprej“ je sklicalo za nedeljo, dne 25. t. m. na Pako javni shod. Slovenjegraško okrajno glavarstvo pa je shod prepovedalo, „ker bi bil pri sedajni razburjenosti in negotovosti (!) v okrajih Šoštanj in Slovenjegradec shod za javno varnost in javni blagor nevaren“. Blagor okraju, kjer se za „javni blagor“ tako skrbi. Čudimo se le, da ni gospodu Zoffu že znan recept koroških okrajnih glavarjev v takih slučajih — koze, griža, kuga, smrkavost itd., vse to kaj dobro pomaga — njemu; ako ljudstvo tudi ne verjame, kaj za to, da le ni „razburjenosti in negotovosti“.

(Društvo slovenskih odvetniških in notarških uradnikov s sedežem v Celji) je razposlalo vabila za pristop k društvu vsem gg. odvetnikom in notarjem ter njih uradnikom širne Slovenije. Ti se oglašajo dan na dan ter vračajo pristopne izjave; do sedaj oglašanih je blizu 80 rednih članov. Kot ustanovnik je na novo pristopil g. dr. Fran Mayer iz Šoštanja, najmlajši odvetnik na Štajarskem, kar je za društvo veselo znamenje. Sedaj šteje tisto 4 ustanovnike: gg. dr. Jerneja Glančnik, odvetnika v Mariboru, dr. Ivana Rudolf, odvetnika v Konjicah, Antona Svetina, c. kr. notarja v Plabetku na Koroškem in dr. Frana Mayer, odvetnika v Šoštanju. Kot podporniki so pristopili gg. Alojz Brenčič in dr. Ivan Dečko, odvetnika v Celji, ter Kazimir Bratkovič c. kr. notar v Gornjemgradu. Da se bode že pri občnem zboru, kateri se ima vršiti prihodnjo soboto, moglo prilično določiti število članov, prosi se uljudno, da blagovolijo vsi tisti gg. šefi in uradniki, kateri iz katerihkoli vzrokov ne nameravajo k društvu pristopiti, vabila kratkim potom vrniti. Društvo ima velevažen namen,

ni bilo v sobi nič. Od stare gospodinje dobivala sva zajutrek po istej ceni, kakor stanovanje. Hvala Bogu. Dobra ženka je bila ta gospodinja. Zjutraj sva se s tovarišem veselila in radosti poskakovala, ko sva videla staro, grbasto žensko postavo lezti z dvema „poličnima“ loncema in z dvema polovicami „hleba“ proti najini sobi. In tudi lahko! Saj sva vedela, to je zajutrek in zdaj si bodeva zopet lahko podložila za precejšno število ur svoja rebra. Z nekakim ponosom sva ji voščila „Guten Morgen“, primaknila vsak svoj lonec k sebi in se skušala, kateri ga bo poprej izpraznil. V treh dneh popila sva šest poličev teh blaženih ženskih kapljic in čakala med upom in strahom dneva, ko se nama bo treba predstaviti, vpisati in pokazati, če sva za tako šolo že dovolj zrela. Predno sva se nadejala, bil je zaželjeni ponedeljek tukaj. Z „velikim“ veseljem so naju vpisali v svoj zavod, sprejemno skušnjo napravila sva izborno in nehoté vsiljevala se nama je pesem:

„Oh! srečen je pač vsak študent,
Če nima v glavi slame cent!“

Tako! Zdaj so se pričeli tisti dnovi, ki so nama prinesli marsikaj dobrega pa tudi slabega.

Zočela sva študirati in si kupila za ostala dva goldinarja najpotrebnejših knjig in zvezkov. „Suha“ pa sva bila od tega časa, kakor listje o sv. Jakobu. Tu in tam se je še dobil kakšen krajcar ali pol, toda ta se je hitro zgubil iz luknjičastega žepa. Kupila sva si za njega četrtino malega hlebca, katerega nama je namočil klobasar na glavnem trgu v vročo klobasno juho, ali ga pa nesla v opalno, kjer so nama dali za krajcar dve dram. Kruha pri klobasarju nisva rada kupovala, posebno ne po dnevi, ko so mestne lepoticice „škilile“ vedno z enim očesom na naju. Takrat sva si raji vteknila vsak svojo svalčico pod nos in puhala gosti dim, da sva nekoliko pozabila na cvilenje v najnih želodcih in prezrla sva popolnoma, da sta želodčevi votlini že čisto prepredeni s pajčevino. Mesa že ni bilo mnogo na najinih telesih in bati se je bilo, da se nama ne posuši tudi drobovina. Kaj je torej storiti?

Ponižno greva, klobučka v roki, v neko veliko, gosposko oštarijo ter prosiva prav ponižno za toplo kosilce vsaj enkrat na teden. Debeli gospod bili so dobri, Bog jim povrni, in dovolili so, da smeva priti vsako nedeljo ob

12. uri h kosilu. — Šmentane citre! kako veselje. „Jutri bo nedelja“, sva dejala, „jutri greva!“ Treba se je pa bilo tudi učiti in zmeniti, kako se bova tam obnašala, kako pozdravljala in se zahvaljevala, da se bova pokazala olikana dijaka. Nedelja je tukaj; 12. ura je odbila. Kot dva grofa privzdigovala sva noge, gredoč k obedu in s ponosnim „Guten Tag“ pozdravila sva v veži stoječega gostilničarja. Njemu se je to najbrže zelo dopadlo, kajti pokazal nama je, da se zna tudi smejeti in peljal naju je naravnost v „salon“, odkazal nama mizo in naročil natakarku kako nama ima streči. Po obedu sva se oficijelno zahvalila in šla z mirno vestjo proti domu. Tako fino in obilo kosilo imela sva pa le ob nedeljah in takrat nama je bilo skrbeti za druge dni. Hitro sva prišla na pravi pot. Juho in prikuhe pojedla sva pri mizi, z mesom, pečenko ali potvico pa „smuk“ v žep. Toda tega ni smel videti nihče. Nekoč se je pa pripetila — ne meni, ampak mojemu tovarišu — mala nesreča. Dobil je namreč velik kos mesa, če se ne motim „ihahajevga“ ter ga hotel smukniti v žep. Pa, o joj! Mesto v žep padla je mesena kepa daleč sredi salona. Bled ko zid in zopet rudeč ko rak,

vzgajati in podpirati odvetniške in notarske uradnike, posebno pa gojiti tesnopis, kojega potreba se je zadnji čas tako živo pokazala, ter osnovati si lastno bolniško blagajno. — Vsled tega je pa tudi tisto vredno vsestranske podpore, da bode potem svoji nalogi kos. Sicer je zanimanje za to društvo postalo živahnejše, odkar je svoj delokrog razširilo ter se postavilo na odločno narodno stališče, kar kaže že to, da so se javili uradniki od vseh stranij širne Slovenije, da se udeležijo občnega zbora. Na svidenje torej dne 1. vinotoka. t. l. v Celji!

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

V Konjicah je v slovenskem žitu toliko ljulike, plavic in raznovrstnega plevela, da nam doslej žito ni moglo lepo rasti in tudi ni našemu narodu in našemu jeziku nobenega dobička donášalo. Jedna taka dušiča ljulika je nemški pečat na c. kr. poštne uradu v Konjicah. Na vsakem pismu, ki roma od tod po svetu se nahaja nemški odtisec: „Gonobitz“, na vsaki spremnici, dopisnici, nakaznici, poštne oddajnem in prejemnem listu bereš le „Gonobitz“ in zopet „Gonobitz“. „Konjic“ pa ni nikjer, nemška samogoltnost jih je požrla kakor nekdanja velika riba preroka Jono. Kadar in kjer nam je treba dati kaj jezikovnih pravic, tedaj nas oblasti ne poznajo, one nas le poznajo, kadar nas je treba prezirati in kadar je treba plačevati davek, ni torej čudo, če raste v nas nezadovoljstvo, krivica namreč vzbujajo nevoljo in pravično jezo. „Ni ga podjeda od hudega soseda“ pravi naš pregovor in tak hudi sosed so deloma Nemci, deloma pa tudi naša dosedanja brezbržnost za svoj slovenski jezik. Nemški jezik je lahko izpodrinil slovenskega, ker se mi zanj potegovali nismo in še dandanes gledamo zaspano kako naš jezik povsod iz uradov potiskajo. Bojimo se odločno za veljavo svojega jezika in videli bomo, da mora pomagati. V poštne področje v Konjicah spadajo občine trg Konjice, okolica Konjice, Tepina, Žiče, Tolsti vrh, Bezovica, Stranice in Grušovje, vse te pozivamo javno, da iztrebijo to nemško ljuliko in plevel iz našega žita, da podušé samogoltnega nemškega podjeda, da ne sme nam Slovincem podjedavati naših svetih narodnih pravic, a oblastim in vladi pa naj povedó na polna usta, da hočemo za svoje sinove in za svojo dačo imeti tudi vse državljske pravice kakor nemški narod. Stopite torej ve občine na branik za slovenski jezik v Konjicah sploh, in posebej še v ondotnem poštne uradu! „Domovina“, naša učiteljica in buditeljica pričakuje, da ji določite kmalu prošnjo na trgovsko ministerstvo za slovenski poštne pečat, za slovenske poštne vrednotnice in za odpravo vseh nepostavnosti na tamkajšnji pošti, da jo izroči kateremu državnemu poslancu.

Tacih prošenj se mora na ministerstvo mnogo uložiti, drugače bomo podobni kokošim,

ki mnogo kokodakajo, a malo znesó po pregovoru: „Toliko kokodakanja, pa tako malo jajec!“

Občina trg Konjice je štela 1890. leta 1361, občina okolica Konjice 1994, Tepina 762, Žiče 769, Tolsti vrh 830, Bezovica 452, Stranice 704, Grušovje 786, skupaj 7758 prebivalcev, kateri so z malo izjemo sami Slovenci. Na delo torej! Kar storiš za narod, ostane za vselej!

C. kr. poštne urad pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah ima na svojem poštne pečatu tudi slovenski napis, kar priobčujemo v spodbujajo vsem občinam, ki si za svoje pošte še niso pridobile slovenskega pečata. Upajmo, da se nahajajo tam tudi samo dvojezične poštne vrednotnice, tiskovine itd., ako bi se pa v tem upanju varali, naj se blagovoli ta in vsaka druga nepostavnost naznaniti uredništvu „Domovine“. Ali se nahaja na poštne vozu, ki vozi iz Maribora v Št. Lenart in k Sv. Trojici slovenski napis?

G. g. narodnjaki pri Sv. Barbari v Haložah, v Središču, na Vranskem, pri Sv. Barbari pri Mariboru in v Možgancih se prijazno prosijo naznaniti uredništvu „Domovine“ katere politične občine spadajo cele ali le deloma v našeta poštne področja. Pečati teh pošt so na sramoto Slovencev samo nemški. „Svoj narod ljubiti, je vsacega naroda sveta dolžnost!“

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Župnijo v Gotovljah je dobil č. g. Jakob Zupanič, dosedaj župnik pri Sv. Ožbaltu ob Dravi; pri Sv. Martinu za Dreto pa je postal župnik ondotni provizor, č. g. Jakob Kitak.

(V mariborsko bogoslovnico) so vsprejeti naslednji gg. abiturijenti: Ašič Makso iz Koprivnice, Avsec Anton iz Novega mesta, Cvetkovič Franc iz Dobove, Gala Ljudovik od Sv. Križa pri Ljutomeru, Ilc Janez iz Ribnice na Kranjskem, Jelovšek Janez iz Gornjegagrada, Kociper Rudolf iz Ormoža, Lovrec Andrej iz Št. Lorenca v Slov. goricah, Puc Dominik iz Ljubljane, Skvarc Jožef iz Dobove, Šlebinger Ivan od Sv. Ane na Krembergu in Vraber Maks iz Kapele.

(Slovenskemu društvu!) V imenu mnogih, rekli bi menda lahko: v imenu vseh pametnih društvnikov — zahtevamo teharski Slovenci, da se „Slovensko društvo“ ali razdruži, da stopi na njegovo mesto kaj delavnejšega, ali pa naj skliče občni zbor, da v tem kritičnem času izpregovorimo jasno in glasno besedo. Narod slovenski se je že prenaveljal vednega kimanja in in „fehtanja“, treba nam stopiti na drugo resno stališče.

(Toča je močno pobila) na Tremernih, po Svetini, Kanjucih, Javorniku in Glažuti v petek, dne 23. septembra ob šestih zvečer, ter uničila ajdo in poškodovala drevje in poljske pridelke, kar jih je še zunaj. — Bolezen griža le polagoma pojenjuje, vedno je še nekaj bolnikov. Od 1. septembra do danes je bilo v svetinski ob-

čini skupaj 15 mrličev, kar je jako mnogo za maloštevilno občino.

(Umetna gnojila) naroča „Kmetijska druga v Žalcu“ v celih vagonih in oddaja kajnik po 2 gld. 76 kr. in tomaževo žlindro po 2 gld. 98 kr. franko postaja Žalec, ali franko druge postaje ako se za isto oglasi odjemalcev za celi vagon. Kmetovalci oglasite se!

(Velika tombola) bode v nedeljo, dne 9. oktobra t. l. ob 3. uri popoldne v gostilni gosp. M. Šteinerja v Gotovljah. Dobitki so jako lepi. Tablica stane 15 kr. Namen je blag, ker se čisti dobiček obrne v pokritje primanjkljaja za novo uro pri podružni cerkvi sv. Jederti v Gotovljah. Ako bi močno deževalo, se tombola preloži in se vrši drugo nedeljo pri vsakem vremenu. K obilni udeležbi najprijazneje vabi tomb. odbor.

(Na Dobrni) zmagali so Slovenci pri občinskih volitvah jednoglasno, kajti nemškutarji so si bili poraza tako svesti, da se volitev niti udeležiti niso upali. Menda ne bo od sedaj več prostora tam za Stepischnegg-ove pridige.

(Iz Bočne.) Različnosti. Visoka c. kr. poštne in brzojavne direkcija v Gradci je počenši z dnem 1. oktobra t. l. dovolila c. kr. poštne oddaje v Bočni v zvezi s c. kr. poštne in brzojavne uradom v Gornjemgradu. V področje te oddaje spadajo kraji: Bočna, Čepel, Kropa, Otok in Podhom. S tem se je vendar enkrat tukajšnjemu občinstvu pripoznala pravica. Mnogo želnejše pričakuje se še pa v Bočni otvoritev stalne fare, za katero se že celih 25 let prosi in se je tudi vse storilo, kar je bilo v dosegu tega po kompetentnih oblastvih odredjenega. Da pa ima ta stvar tudi mnogo nasprotnikov, je samo ob sebi umevno, ker čim lepši namen ima kaka stvar, tim več ima nasprotstva. Upamo pa, da oblastva ne bodo uvaževala obrekovanj in protestov naših nasprotnikov, ter našej mnogoletnej in opravičenej molbi vstregla. — Šolska veselica in blagoslovljenje nove šolske zastave se je radi smrti ljubljene cesarice preložilo na nedoločen čas. — Narodni trgovec P. Ručigaj je zidarskemu mojstru Clarini odpovedal delo, ker je Lah. Povsod naj bi po snemali tega trgovca in boljše bi bilo za naše delavsko ljudstvo.

(Iz Gornjegagrada.) Naši vrli sosede na Stražah kupili bodo nove orglje, ker nočejo, da bi še kdo ogovarjal župnijo radi človeka, ki ni dal ključa, ko bi se naj bilo petje spremljalo na orgljah umrlemu, zaslužnemu narodnjaku v čast in hvaležen spomin, sorodnikom in udeležencem v tolažilo. Delo bo prevzel slavnoznan g. Brandl. Orglje bodo dotični posestniki darovali v popolno last cerkvi, in v bodoče bo imel domači gospod dušni pastir do njih pravico, kakor je menda povsodi v naši vladikovini.

(Nesreča.) V nedeljo jutraj padel je Gregor Mauzer iz Planine pri Rakeku na postaji na Zidanem mostu čez 14 metrov visoko skarpo ob Savi in si zlomil nogo ter poškodoval na glavi. Prepeljali so ga v bolnico v Celje.

(Iz Hrastnika.) „Ali je Vaš kolodvor na Avstrijskem?“ vprašal je tujec prišedši v Hrastnik ob smrti naše ljube cesarice, kajti na poslopji kolodvora ni opazil niti najmanjši znak žalovanja. Če bi pokveka Wolf zginil iz sveta, bi seveda naš postajenačelnik ves kolodvor črno pobarval ali ob smrti naše in tudi njegove cesarice njemu ni potreba žalovati. Ne bi omenili tega, toda ker smo opazili na bližnjih kolodvorih črne zastave, vemo, da bi tudi v Hrastniku do tega lahko prišlo, če bi gospod hotel. Sramota mu stotera!!

(Iz Ponikve) se nam piše: Prusko misleči rogovilež Halada, ki je po deset mesecev v letu profesor v Ljubljani, a počitnice porabi v to, da se naseli v svoji „raztrgani kočuri“ pri nas ter se zaliva z našim vinom in pivom in pridiguje potem Woltovo politiko, ta nebodigatreba nas je vendar enkrat zapustil. V slovo pa nam je še priredil izzivajočo odhodnico, h kateri je šel razven njegovih privržencev tudi slovenski učitelj; ko so se ga precej nalezli, rjovel so „Wacht am Rhein“ i podobne. Upamo, da nam ta rogovilež prihodnje leto prizanese s svojim okuževalnim obiskom, sicer mu bomo že poprej pribili na njegova razdrapana vrata — hišni red v slovenski Ponikvi.

pobral je tovariš meso ter ga ekspediral — ne več v žep, ampak v — usta.

Za nedeljo sva torej opravila svojo dolžnost, a v ponedeljek, torek itd. „cvilila“ nama je pa druga. Lačna, ko dva volka, jedla — bi bila celó „mesene klobase“ — začneva preudarjati, kaj nama storiti. Hitro se vsedeva za „študentovsko“ mizo ter piševa skupno domu po krompir. V dveh dneh ga dobiva veliko vrečo in začela sva se kregati in porivati, kdo naj gre po njega. Konečno napotiva se oba in vzameva s sabo samokolnico. Na kolodvoru zavalijo nama velik žakelj krompirja pred noge, in midva ga naloživa in peljava, — držeč samokolnico vsak za eden držaj — skozi mesto domu. Zdaj sta se nama začela želodca smejeti. Kuhala sva sama in uživala sva sama ta rajski, dostikrat napol surov in neslan krompir. Predno sva ga pa spravila, dobila sva že zopet nekaj. Poslali so zopet stariši vsakemu en zaboj — težak 50 kg — v poboljšek, meneč, potem bova boljše študirala. Midva greva na kolodvor, nabaševa vsak svoj zaboj na ramo, ter ga neseva po mestu. Toda zaboja sta pretežka. Kaj storiti? Prosiva torej bližnjega mesarja naj nama posodi

za pol ure svoj voziček. Mesar, dober mož, storil nama je rad to uslugo. In zdaj se je začelo. Tovariš je vlekel, jaz pa porival, da je bilo veselje, katero je postalo še večje, ko sva prišla domu in vidila, kaj je bilo v zabojih. Velika mešanica grozdja, hrušek, breskev, kostanja in krompirja napravila je nama takšen tek, da sva se skoraj sprla, kedo bo peljal voz mesarju nazaj. Usoda je zadela mene. Ker je bilo že temno peljal sem voz po cesti, pa ne mesarju nazaj, ampak spustil sem ga po bregu v bližnjo vodo, iz katere sta ga privlekla drugo jutro dva „moža“ ter ga peljala mesarju nazaj. Mesarjev hlapec prišel je namreč tisto jutro iskat mene in tovariša, in povpraševal po vozičku. V zadregi seveda sem moral jaz povedati, da mi je voz ušel v vodo, in da sem ga mislil jaz drugi dan nazaj pripeljati. Če mi je verjel, ne vem; samo to sem si dobro zapomnil, kako sem vlekel voz po bregu nazaj in kako mi je omenjeni hlapec za vrbovim grmom „pritisnil“ nekaj za uho.

(Šmarsko sodišče in slovenščina) V kratkem času imel sem priliko uveriti se do dobra, kako marljivo širijo nemščino pri c. kr. okrajnem sodišču v Šmarju pri Jel, v okraju, v katerem prebiva 99% Slovencev. Od sodnika pa dol do poslednjega birača — vse nemškutari uradno. Različni pozivi, plačilni nalogi, sodbe itd. izdajajo se vsaj za priprosto, nemščine nevesče ljudstvo v nemškem jeziku. Da je to očitna krivica, pač ni treba še posebej naglašati. Toda gospoda pri slav. sodišču naj pomisli, da uraduje za izključno slovensko ljudstvo, ki ne razume nemškega jezika; da je dolžna ne samo sama dobro slovenski znati, temveč tudi z ljudstvom ustno in pismeno slovenski občevati.

(Znanstveno raziskavanje Ptujkega polja) Pred blizu enim letom smo poročali, da je Antropološko društvo na Dunaju podelilo g. Vladimiru Levcu, juristu v Gradcu, potovalno štipendijo v ta namen, da preišče Ptujke polje v agrarnozgodovinskem oziru t. j. da dožene, kedaj so se kmetovalci naselili na Ptujkem polju, kako je bila zemlja med nje razdeljena, kdo so bili prvi naselniki, po koliko je imela vsaka kmetija zemlje itd. Gospod V. Levce je v časopisu „Mittheilungen der Anthropologischen Gesellschaft in Wien, XXVIII, str. 171—189“ pod naslovom „Pettauer Studien Untersuchungen zur älteren Flurverfassung“ priobčil zdaj prvi del svojega znanstvenega raziskavanja, kateremu je dodal tudi zemljevid vseh 48 katastrskih občin Ptujkega polja. V tej razpravi so znanstveno preiskane občine: Razvanje, Cirkovce, Zdrgonja ali Dragonja vas, Mihovce, Apače ali Valpoče, Sela in Barislovci, to so tiste katastrske občine, o katerih so nam ohranjene najstarejše zgodovinske listine. Pisatelj je dokazal, da je bilo v občini Razvanje prvotno 14 kraljevih celih kmetij po 47.679 hektarov; prvi kmetje so se tukaj naselili leta 985. p. kr. — Cirkovce se prvič omenjajo leta 1237.; prvotno je bilo v Cirkovcah 20 kmetij po 11.137 hektarov (manski slavonici). — Najstarejša listina, ki omenja Zdrgonjo vas, je tudi iz leta 1237. Prvotni naselniki so imeli tukaj 20 kmetij po 13.179 hektarov. — Mihovce imenuje prvič listina iz leta 1384. Prvotni naselniki so dobili 10 kmetij po 466 hektarov (decaniae Slavorum). — V Apačah je bilo prvotno 7 celih kmetij po 48.186 hektarov. Občina se v listinah prvič omenja leta 1399. — V Selih in Barislovcah, ki se v listinah prvič imenujejo leta 1207., bilo je prvotno 8 naselnic, katerih vsak je dobil po 345 hektarov zemlje. — Znanstvene posledke svoje študije priobči pisatelj v drugem delu svoje razprave, v katerem bode opisal ostalih 42 katastrskih občin Ptujkega polja. Končno omenjamo, da je gospodarska zgodovina, ki jo je osnoval še ž. veči prof. Meitzen v Berlinu, razmerno jako nova znanost in da ima namen raziskavati gospodarske in kulturne razmere prvotnih kmetijskih naselnic. Razprava g. V. Levca je prvi spis te vrste v Avstriji; toda Antropološko društvo na Dunaju obeta, da hoče poslej na to znanstveno stroko obračati svojo posebno pažnjo, ker je naša država zanjo še prav — deviška zemlja.

(Hum pri Ormoči.) Naznanjena šolska veselica v proslavo 50letnice cesarjevega vladanja ni se vršila tako, kakor se je nameravalo, ker se je predpoludne zvedelo o grozni novici, da je naša presv. in preljubljena cesarica umorjena. Otroci bili so samo pogoščeni, so deklamovali ter zapeli tri kitice cesarske pesmi. Pozdrav je govoril g. načelnik Martin Ivanuša, slavn. govor pa nadučitelj gosp. Porekar, oba sta naznanila strašen dogodek. Marsikatero oko se je rosilo. Hvala vsem udeležencem in dariteljem. Dne 2. decembra dobijo otroci spominske knjižice.

(Slov. politično in gospodarsko društvo v Ljutomeru) priredi dne 16. oktobra svoje zborovanje in sicer pri g. Vaupotiču v Ljutomeru ob 3. uri popoldne. Vzpored: 1. Volitev novega odbora. 2. Politični položaj. — Govorniki gg. dr. Fr. Rosina, J. Kukovec, dr. Evangelist Krek iz Ljubljane. Ker bode shod važen, upamo na mnogobrojno udeležbo.

Slavno uredništvo! Z ozirom na poročilo o prodajanju „Bauernbund“ vžigalic pri Sv. Tomažu nad Vel. Nedeljo, katero je prinesla „Domovina“ v zadnji številki, zahtevam na pod-

lagi §. 19. tisk. zak., da sprejmete in na predpisanem mestu prihodnje številke cenjenega Vašega lista na zakonito določeni način priobčite naslednji popravek: Ni res, da prodaja „celo sam narodni trgovec Skrlec le „Bauernbund“ vžigalice“.

Resnica pa je, da v moji trgovini ni bilo niti jedne „Bauernbund“ vžigalice in da jih nikdar nikomur nisem prodajal, za kar mi je priča vsakdo, kedor je sploh kedaj pri meni vžigalice kupil; torej si tudi ne morem kot „omahljiv trgovec“ z njimi „pipe zažigati“. Res je dalje tudi, da rabim sam in prodajam vžigalice sv. Cirila in Metoda od tistega časa sem, ko so se umislile.

Janko Skerlec

trgovec in c. kr. poštni upravitelj.

(Zavedna občina je) gotovo tudi narodni trg Središče. Pri svojem zastopstvu sklenila in odposlala je prošnje za slov. univerzo, za državno nadsodišče v Ljubljani in za slovensko-nemški poštni pečat.

(V Vuhredu) bo zborovala v nedeljo, dne 2. oktobra ondotna podružnica sv. Cirila in Metoda. Sodeloval bo najbrže tudi lehenški tamburaški zbor. Pričakovati je obilen obisk.

(V Gradcu) bile so dne 27. m. m. volitve II. razreda za občinski odbor. Zmagali so zopet pruski nacionalci z ogromno večino. Vsa prizadevanja razsodnih avstrijsko mislečih mož, ki so se združili v posebnem volilnem komiteju, so bila brezvspešna, kajti Gradec se je zaril tako globoko v prusko razposajenost, da ga sploh ni mogoče več izvleči. Enak uspeh kakor pri tretjem in drugem razredu bo gotovo tudi pri prvem prihodnji teden. Vlada je s svojedobnim razpustom občinskega sveta graške nacionalne sršene le razjarila — umiriti jih pa ne zna ali si pa ne upa.

(Skupna lesna razstava v Parizu l. 1900.) Trgovinski minister ustanovil je posebni odsek, kateremu je skrbeti, da bo lesni promet Avstro-Ogrske skupno zastopan na pariški razstavi leta 1900. V to svrhu napravi se velika zemljepisna tabla tostranske države, na kateri bode razvidno, kako so poedine dežele pogozdovane, kjer bo zaznamovana vsaka žaga (lesoreznica) ter enako lesno podjetje; vsaka lesna večja industrija ter kupčija z vsemi motori in ureditvami. Istočasno se nameruje prirediti nekaj zmanjšane take table ter jih razdeliti brezplačno med vse interesovane pri lesni stroki. Na teh bodo po deželah in abecednem redu zaznamovana vsa takšna podjetja z natančnim opisom. Da se poizvedo v ta namen vsi potrebni podatki, razposlal je omenjeni odsek okrožnice vsem interesovanim z obrazci, katere se naj natanko popolni ter vpošlje na naslov odseka najpozneje do 15. oktobra t. l.

Druge slovenske novice.

(Odlikovanje.) Polkovnik in poveljnik kranjskega orožništva, g. Andrej Smolej je dobil od cesarja viteški križec Franc Jožefovega reda.

(Osebnosti.) Avskultant gosp. dr. Karol Snider je imenovan za sodnega pristava v Tolminu. Sodni kancelist v Sežani, g. Andrej Jamšek je premeščen v Ajdovščino, za sodnega kancelista pa je imenovan diurnist g. Fran Čargo v Kanalu. Za avskultanta je imenovan notarski kandidat v Kostanjevci, g. Pavel Hudovernik.

(Umrli je) dne 27. m. m. g. Ignacij Mali, duhovnik v pokoju v Ribnem. N. p. v m.

(Brambovsk polk) dobi, kakor čujemo, Ljubljana v kratkem. Do sedaj sta bila ondu nastavljeni le dva bataljona — 24. in 25. V to svrhu se bode svoj čas deželna brambovska vojašnica primerno razširila.

(Razmere na ljubljanski realki) pridejo vendar spet na dnevni red letošnjega zasedanja deželnega zbora. Da so potrebne že zdavnaj radikalne odpomoči, to čivkajo že vrabci po strehah. Deželni odbor kranjski — kje si?!

(Mestna višja dekliška šola v Ljubljani), katero podpira tudi država in dežela, otvorila je letos tudi III. letnik in je torej zdaj popolna. Število gojenk, ki jo obiskujejo — nad 60 — priča o potrebi tega zavoda v Slovincih.

(„Naša straža.“) Temu novoustanovljenemu društvu je pristopilo dosedaj okoli 50

udiv. Po pravilih treba jih je najmanj 50 da se more sklicati občni zbor. Dasi se pojavlja med občinstvom zdaj še neka nezaupnost do časnega odbora, bilo bi vendar želeli, da prične to društvo kmalu delovati, kajti slovenska zemlja in posest sta vedno v večji nevarnosti pred denarjem židov in nemško nacionalcev. Torej Slovenci na delo in — stražo!

(Otvoritev gospodinske šole c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani) bo 15. oktobra t. l. s primerno slovesnostjo.

(Ljubljanska efektna loterija.) Javno zrebanje srečk loterije, katero je Njegovo Veličanstvo presvitli cesar deželnemu stolnemu mestu Ljubljani najmilostneje dovoliti blagovolil, vršilo se bode nepreklicno dne 4. oktobra letos ob šestih zvečer ob intervenciji občinskega sveta v mestni dvorani. Ker se bode to zrebanje že v nekolikih dneh vršilo, utegne nakupovanje srečk sedaj tem živahneje postati, ker je ta loterija, ki ima 2700 glavnih in postranskih dobitkov v vrednosti 100.000 kron, nenavadno bogato opravljena in se glavni dobitki na željo onega, ki ga bode zadel, tudi v gotovini izplača. Srečke po kroni dobiti je v vseh c. kr. tobačnih trafikah, loterijskih kolekturah in menjalnicah.

(Salezijanci) naselili se bodo v Šiški poleg Ljubljane ter zgradili ondi cerkev in župnišče. Šiška cerkev je podružnica frančiškanske cerkve v Ljubljani.

(Toča je pobila) dne 23. septembra t. l. v novomeškem in deloma v radeško-mokronoškem okraju. Padala je debela kot kurja jajca. Posebno hudo škodo je napravila po vinogradih, ki so zelo dobro kazali.

(Drzna tatova in vrla žandarmarija.) „Domovina“ je v svoji zadnji številki že poročala o drzni cerkveni tatvini v Krškem. Bilo je to v petek, 16. t. m., ko sta se dva tatova s Hrvatskega priklatila ter šla pri belem dnevu v odprto župnijsko cerkev, kjer je eden na straži stal, med tem ko je drugi za altarcem v tabernakelj ulomil in iz njega vzel ciborij (obhajilni kelh), s katerim sta jo popihala na polje. Kar je bilo zlata, sta obdržala, drugo razdrobila, poskrila in odmetala. Za izvršeno bogoskrunstveno tatvino se je izvedlo še le v soboto in še le takrat se je to žandarmerijski komandi v Krškem poročalo. Neumorno delavni stražmešter g. Pučnik podal se je takoj na sled predznima lopovoma. Enega je zasačil že pri Novem mestu v soboto zvečer, drugega pa v nedeljo 18. t. m. pri Mokronogu. Vse se je čudilo bistroumnemu in neumornemu žandarmu, kateremu se je v tako kratkem času posrečilo, da je ujel velika tatova, izmed katerih je glavni tat celo ponarejevalec bankovcev. Pri njem je bil našel še nekoliko dragocenejših delov ukradenega ciborija, katere je hotel na svojem begu v neki krčmi prodati. Ker se je krčmarica branila kupiti, hotel je njo in njeno hčer z nožem zabosti. Oplašen od sosedov jo je dalje popihal, dokler ga ni roka pravice zgrabila.

(Suša na Kranjskem) zlasti na Notranjskem in po Krasu je že zelo občutna, in kmetovalci komaj pričakujejo zdatnega dežja. Mnoge vode so že usahnile po studencih.

(Prostovoljno „Gasilno društvo“) snujejo v Rovtahn nad Logatcem. Pravila so že sestavljena in se predložijo v kratkem vladi v potrjenje.

(Žumberško vprašanje — rešeno.) Od dne 7. avgusta t. l. raziskovala je dvojna komisija, kje je stal grad Žumberk, katerega je v davnih časih porušil potres, a kateri je zaznamoval mejo med Kranjsko in Hrvatsko. Odkar so bili namreč zginili nadzemski sledovi gradu, ni se vedelo, kam pripada kraj Žumberk, ter so nastajali vsled tega čisto hudi prepiri. Že omenjeni komisiji pod vodstvom okr. inženjerja Ivana pl. Križaniča pa sta sedaj enkrat neovržno dokazali po izkopinah, da je Žumberk — hrvaški. Ljudstvo je baje zelo nestrpljivo čakalo odločitve, ter je, ko se je ista proglasila Hrvatski na ljubo, hrupno izražalo svoje veselje. Priredila se je ljudska veselica, cesarju pa se je odposlala udanostna brzojavka. Komisijsko poročilo predložilo se je ogrskemu ministerskemu predsedniku, naj se še Mažari radujejo, da so si pridobili par novih „podložnih“.

(Po Koroškem) se niso pripetila povodom smrti naše cesarice posebna sovražstva napram Italijanom, da si je teh osobito v obmejnih krajih mnogo. Zaprečili so vsako hujšo demonstracijo Italijani sami, pa tudi italijanska vlada. Grozna novica navdala je domače prebivalstvo z globoko žalostjo, Italijane pa je prešinil — strah. Takoj so bila v obmejnih krajih, kakor je Pontabelj, vse hiše v črnih zastavah, naj pa si je bil nje lastnik tudi Italijan. Da celo v italijanski Pontebbi ter po celem okraju videmskem v Italiji visele so črne zastave, baje na brzobjavno povelje italijanske vlade. Občudovanja vreden čin pa je storil poštni sluga v Pontablju, spodnještajarski Slovenec Tajnikar, ki je zanesel pod smrtno nevarnostjo veliko črno zastavo na visoko strmo skalo nad Pontabljem.

(Na Krasu okoli Trsta) vlada pravcato obsedno stanje za Slovence. Pomnožene orožniške patrolje in plačani ter brezplačni lahonski vohuni lazijo za Slovenci in okolu njih hiš, in že za vsak glasni „živio“ se Slovenci aretirajo. Ječe se polnijo, zapuščene obitelji, katerim mnogim so svojci še od lanskega leta zaprti, tarnajo v obupu, Lahoni pa se smejo vesti, kakor bi bil zadnji njih capin kak „mirovni organ“. Za vse njihove podivjanosti pa jih razven domačih listov, hvalijo nad vse naši graški Nemci, ki vzklikajo, kako surovo postopajo Slovenci z revnimi, a nad vse „vzlednimi“ italijanskimi delavci. Istina pa je, da se pozapre zadnji čas vsak dan po Avstriji veliko laških delavcev — zbok žaljenja Veličanstva.

(V Trstu) obhajali so Italijani 20. septembra kot tridesetletnico, odkar so Italijani ugrabili Rim; Slovenci v Trstu pa so imeli dne 23. septembra pomembno obletnico, kajti istega dne so vložili pred 14 leti prošnjo za slovensko šolo — na kojoj prošnjo pa še danes odgovora nimajo.

(Toča.) V okraju Pazin v Istri pobila je pretečeni teden toča ves vinski pridelek.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Prva seja državnega zbora je bila v ponedeljek, dne 26. t. m. Vsi poslanci prišli so v žalobni obleki. Galerije so bile polne. Ministerski predsednik je pozval starosto poslancev, dr. Zurkana, naj prevzame predsedništvo. Zurkan je nagovoril zbornico, da je možno vladujoči globoki žalosti še le tedaj dati primerni izraz, ako je zbornica sestavljena. Vsled tega se je začelo takoj z izvolitvijo predsedništva. Izvoljeno je prejšnje, t. j. za predsednika dr. Fuchs, I. podpredsednik dr. Ferjančič, II. pa Lupul. Predsednik dr. Fuchs govoril je na to ginljiv sožaljni govor. Takoj potem se je seja zaključila ter se naznanilo poslancem, da se jim prihodnja seja sporoči pismeno.

(Vest o izstopu Slovencev iz večine) je osupnil vse kroge. Le iz tega povoda kazalo se je nakrat Slovincem pri posvetovalni seji pred parlamentarnim zborovanjem vsestransko sočutje. Zastopani so bili vsi klubi večine, prisostvoval je tudi ministerski predsednik. O slovenskih odnošajih v zadnji dobi govorili so poslanci Povše, dr. Ferjančič in Berks, o razmerah Hrvatov in Slovencev v Istri in v Trstu pa poslanec Spinčič. Načelniki klubov desnice so pazno poslušali ter izjavili, da so pripravljene skupno podpirati vse korake, ki jih storé slovenski in hrvatski poslanci v korist narodu, kojega podpirajo. Poslušal je tudi grof Thun ves čas ter konečno — obljubil, da se hoče obvestiti, sploh pa da je njemu načelo — pravičnost.

(Na Hrvatskem) še ni izvestnim mažaronom dovolj razširjen mažarski jezik in mažarski duh. Zadnje dni se je govorilo v finančnem odboru ogrskega zbora ves čas, kaj je storiti, da se poleže na Hrvatskem vsaka mržnja do Mažarov in mažarsčine, ter kako bi se uvedla mažarsčina v šole in urade po Hrvatski in Slavoniji. Poslanec Kossuth je govoril pri razpravi stroškov za notranje uprave v Hrvatski in Slavoniji, da smatra z ozirom na to, ker Mažari vzdržujejo „drage hrvatske brate“, za nujno potrebno odredbo, da se uvede mažarski jezik obvezno v hrvatske šole ter se tudi hrvatski zakoni izdajo v mažarsčini. Ministerski predsednik je obljubil, da se to še vse zgodi — polagoma

da bodo hrvatski zakoni že l. 1899. začeli izhajati v mažarsčini. — Če bodo Mažari za „drage svoje brate“ nadalje tako skrbeli, znajo priti Hrvatje res še daleč — tako polagoma.

(Mažarska svoboda.) Ogrji imajo pri svojem notranjem ministerstvu poseben odsek za narodnosti, kateremu je najbrže paziti, da se razven mažarske nobena druga narodnost duševno ne razvija. Znan galicijski poslanec p. Stojalovski si je uredil tiskarno v Trenčinu med Slovaki, da tiska nek poljski list. Ondotni okrajni sodnik pa ni pustil zapreti le tiskarne, temveč je dal zapleniti tudi črke, a kakor poročajo poljski listi, aretirali so orožniki Stojalovskega in celo tiskarsko osobje.

Ogled po širnem svetu.

(Preganjanje Židov na Ruskem.) Največji sejem je gotovo svetovni sejem v Nižjem Novgorodu na Ruskem. Seveda pride tja tudi nebroj Židov. Letos je došlo nad 1000 židovskih trgovcev. Na splošno zahtevo domačih ruskih trgovcev in razjarjenega ljudstva pa je moralo poglavarstvo vse Žide pognati.

(Dreyfussova zadeva) pride vendar še enkrat v raziskovanje in pred sodišče. Temu se upira sam predsednik Faure, vendar se je za preiskavo izrekel ministerski svet. O krivdi Dreyfussa so pač prepričani tudi oni, ki zahtevajo sedaj novo preiskavo; zgodi se to le, da se zadovolji Žide, oziroma, da se najde še morda novih sokrivcev.

(Na Kreti) je položaj z vsakim dnevom obupnejši. Vse štiri velevlasti s svojim brodomjem vred so nezmožne priče, katere carigradska vlada na tihoma zasmehuje. Dve leti že traja žalostni nered na tem otoku; koliko pozivov in groženj je že dobil sultan, toda vse zaman. Sedaj so poslale omenjene velevlasti pred Kreto, t. j. Rusija, Angležka, Francija in Italija ultimatum sultanu, naj odpozove svoje oborožene čete iz Krete, naj stori da se razoroži vse mohamedance in kristjane. Ako se tudi sedaj sultan ne gane, zagrozile so baje podpisane velevlasti, da prijadrajo s svojim brodomjem pred Carigrad. Ruska je dobila zopet jeden vojni brod na Kreto. Povabilo k sodelovanju pri ureditvi na Kreti dobili sta tudi Avstrija in Nemčija, a sta je odklonila z izjavo, da se sicer nočeti protiviti načrtom velevlastij niti podpirati sultana.

(Na Kubi) je stanje po prenehanju vojne še hujše, nego med vojno. Pravega gospodarja namreč ni na otoku. Španjolci so le nekakšni gostači, ki smejo na dovoljenje Amerikanov počakati ugodnega vremena, da odpotujejo, Amerikani pa niso vajeni neprestane deževne dobe, ki vlada sedaj na Kubi; vsled tega mirno počivajo po mestih. Lepše prilike si seveda ustaši želeti ne morejo, da se maščujejo nad nezvestimi. Po mestih, katere Španjolci ostavijo, prikažejo se ustaške čete ter počenjajo grozovitosti proti onim, ki so med vojno pomagali Špancem.

(Na Kitajskem) je odstopil cesar prestol, katerega je zasedla zopet njegova 64letna teta. Tu se je pokazalo, kako velikanski vpliv ima Rusija v Kini. Mladi cesar se je bil namreč preveč udal Angležem ter jim karbodi obljubil, kar ni bilo Rusiji všeč. Cesarjeva teta in bivša cesarica pa spoštuje in vpoštevava Ruse; prisilila je tedaj svojega nečaka da je odstopil vladarstvo, katero vodi zopet ona. Angleži so hoteli razburiti svet, da je cesar ubit ter celo cesarstvo v ustaji, kar pa seveda ni istina.

Dopisi.

Iz Zreč. „Slovensko gospodarsko-politično-bralno društvo „Straža“ v Zrečah se je kakor je znano, dne 21. avgusta t. l. za občine Zreče, Padeškirh, Št. Jungota in Bezina ustanovilo in volilo odbor devetih članov. Zadnji imel je v smislu § 8 pravil dne 18. septembra t. l. svojo prvo sejo. Po § 20 pravil je dolžnost odbora, da objavi svoje sklepe v cenjeni „Domovini“ in „Slov. Gospodarju“. — Evo torej prva seja!

Ob določeni uri pozdravi predsednik došle odbornike in konstatuje sklepčnost odbora. Na to se spominja v ganljivih besedah prebitke smrti Nj. Vel. cesarice Elizabete. Navzoči v znak sožaljenja vstanejo in sveto obljubijo odslej tem

trdneje in še gorkeje ljubiti premilega in preblagega nam vladarja Franca Jožefa I. — Naznanil je dalje, da je on v imenu društva pismeno izrazil slav. c. kr. okraj. glavarstvu sožalje in obljubo, da se bode društvo vedno vestno ravnalo po svojem geslu: „Vse za vero, dom, cesarja!“ — Konečno je naznanil, da je vložil na tukajšnji občinski odbor prošnjo za prepustitev občinske pisarne našemu društvenemu namenu; a da do sedaj ni dobil nobenega odgovora.

Po prvi točki vzporeda določili so se časniki, katere si bo društvo za tekoče leto naročilo in sicer: „Kmetovalec“, „Domovina“, „Slov. Gospodar“, „Mir“, „Domoljub“ in „Glasnik“.

Glede druge točke določilo se je, da so časniki, knjige itd. na razpolago tako dolgo v gostilni Matije Vidmarja in Petra Dobnika, dokler občinski odbor vloge povoljno ne reši, kar pa se bo bržčas kmalu zgodilo.

Tretja točka se je tako rešila, da se ima naprositi v drugih krajih živeče rojake in zveste prijatelje naše, slavne posojilnice, okraj. in deželni odbor in druge zavode za blagodušno podporo.

Gledé četrte točke sklenilo se je po navetu učitelja Svojomir Šnuderla, da si društvo omisli drevesnico in trtnico, ker le na ta način bo mogoče v gospodarskem oziru, kar je naš glavni namen, pospeševalno delovati. Sklenilo se je v ta namen najeti v bližini njivo, ki se ima takoj v obsegu 1½ a začasno ograditi. A gosp. P. Dobnik pokazal je zopet tukaj svoje blago srce in kako vnet in navdušen je za to društvo in da mu v resnici želi plodonosnega vspeha. Podaril je namreč v ta namen priročno zemljišče — brezplačno. Bog plati tisočkrat!

Ker nihče nasveta ne stavi, zaključil predsednik sejo s presrčno željo, da bi se sešli pogosto in to brezizjemno, ter da bi vsi odborniki vstrajno delovali za napredek društva, da se ne bode trditev nasprotnikov vresničila: „društvo je sicer ustanovljeno — a že umira“. Ne, temveč pokažimo v djanji, da društvo nevstrašeno živi, ker ga podpirajo čile moči.

Iz Zgornje Polskave si draga „Domovina“ blagovolila razglasiti po slovenskem svetu, da se je nameravalo tukaj 13. dne meseca septembra t. l. proslavljati petdesetletnico vladanja presvitlega cesarja. Šolska mladina, kakor odraslo ljudstvo je ta dan že sila težko pričakovalo. Mladost in staro je tekmovalo med seboj, da le količkaj pripomore dostojno proslavljati čez vse ljubljene cesarja in vladarja. Priprave so bile res velikanske, — a ni smelo biti. — Kakor strela iz jasnega neba pretresla nas je strašanska novica, da je po kruti roki zločinca umorjena premila naša cesarica. Ko se zjutraj 13. septembra t. m. učenci in ljudstvo k proslavi zbirajo, plapola jim raz šole in cerkve že črn prt, znamenje žalosti, nasproti. Kakšni občutki, kakšna britkost se polasti prišlecev, zvedevši strašno dejstvo. Tužnega srca se podadó proslavitelji v cerkev, kjer je bilo pa vse pripravljeno častiti mrtvo cesarico. Do solz smo bili ganjeni, ko je velečastiti gospod župnik framski, S. Gaberc v propovedi slavil lepe čednosti rajne premile vladarice. Velečastiti gosp. kanonik in dekan bistriški pa so potem darovali črno sv. mašo, pri kateri se jim je streglo po č. g. župnikih sosednjih župnij. Ko še h koncu zbrano učitelstvo s prisotnimi g. duhovniki odpoje — libero — za mrtvo cesarico, je bilo s tem duhovno opravilo končano.

Tiho, kakor bi se šlo na sedmino, koraka šolska mladina v spremstvu od množice ljudstva na vrt g. Jož. Hojnika, kjer se je nameravalo nadaljno izvrševanje vzporeda. A, izostalo je vse; — zbrali smo se le v toliko pred vsega okrasa takoj oplenjenim odrom, da nam je g. nadučitelj J. Sabati v kratkih in britkost oznanujočih besedah razkril nesrečo, ki je zadela cesarja in državo. Odposlalo se je potem brzobjavko na c. k. kabinetno pisarno nastopne vsebine:

„Šolska mladina Zgornje Polskave in velika množica ljudstva, ki se je v nameravano, pa takoj ustavljeno proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva dne 13. septembra zbrala, si usoja s tem, da v svoji brezmejni zvestobi in udanosti do Nj. Veličanstva izraža svoje najgloblje sožalje na grozni smrti premile in presvitle ce-

sarice ter prosi Boga, da bi dal premilostnemu cesarju in vladarju dovolj moči, ta novi in pretežki udarec srečno prenesti."

Blagoslovljenje jubilejske zastave je seveda izostalo in se prelozilo. Pogostovanje otrok se pa je moralo izvesti, ker je bila miza za mlade goste že pogrnjena in jedila pripravljena.

Vsem dobrotnikom šolske mladine, osobito blagej obitelji g. dr. Dominkuševi in vsem drugim, ki so pri tem denar in trud žrtvovali, ali kakor si bodi k namerovani proslavi pripomogli, se izreka tem potom pristrčna zahvala.

Svetinje pri Ormoži. Dne 14. t. m. bil je pri nas sklep šol. leta. Nameravali smo ob tej priliki praznovati tudi 50letnico vladanja premilega nam cesarja in očeta Franca Jožefa I.; toda neusmiljena usoda tudi nam kakor milijonom drugim Avstrijanom ni privoščila tega nedolžnega veselja. Kruta roka krvoločnega tigra v človeški podobi skalila nam je kupo veselja z grenkim žolčem žalosti kakor je tudi, čeprav samo le ničla na tem svetu, izvržek človeškega rodu, vendar razburila in v nečuvno žalost pahnila ves omikan svet!

Pripravljali smo se skrbno na ta velepomemben dan; a v zadnjem trenutku morali smo zaznati, da je bil ves naš trud zastoj. Morali smo opustiti nameravano slovesnost. Toda, ker smo imeli že pripravljeno, vendar ni kazalo, tako brez vsega odpustiti mladino. Opustili smo tedaj petje in vse, kar bi imelo bolj razveseljiv značaj ter pretvorili s primernimi premembami nameravano veselo slavnost v prav tužno sožalnico. Otroci so prednašali prav lepo in navdušeno sestavljen životopis preljubega nam cesarja, deklamovali primerne, izključljivo le patriotične pesmi, a jedna deklica podala nam je prav ljubeznivo sliko o preminoli vladarici, v kateri so se osobito povdarjale prelepe lastnosti blage pokojnice. Vse je šlo prav gladko, le žal, da ni bilo zraven primerno občinstva, kar pa je deloma zakrivilo to, da smo v prvem hipu žalostne vesti nameravali opustiti vse, deloma pa je bil delavnik in čas mnogega nujnega dela. Vsekakor pa bi bilo dobro, ako bi se te naše žalostne slovesnosti udeležili vsi stariši, da bi se prepričali, kako odgojamo učitelji njih otroke. Nobeno oko ni ostalo suho, ko je č. g. župnik Bohanec otrokom pred začetkom slovesnosti z ginljivimi besedami naznanil in natančneje popisal strašno smrt uboge deželne matere. In še globje so segale prisotnikom besede g. nadučitelja Vauhnik, ki je z ognjevitostjo navdušenostjo opominjal otroke, kakó naj ljubijo svojo domovino in svojega cesarja; naj molijo vsi skupaj za dušni blagor premile cesarice itd. Vspodbujal je dečke, naj posnemajo premilega vladarja v vseh njegovih prelepih svojstvih. Naj služijo Bogu, kakor naš cesar; naj pa tudi služijo ljudem kakor on, t. j. naj delajo neutrujeno, kakor on, ki prvi vstaja na delo in zadnji lega k počitku; naj služijo domovini, kakor on, ki je še komaj 17 let star gledal neustrašeno smrti v obraz, čeprav je pri Sv. Luciji smrt tik njega neusmiljeno kosila in so smrtonosne krogle švigale kot roj krog njegove glave. Deklicam pa je v vzgled izročal preljubo pokojno cesarico, ki je v celem svojem življenju le usmiljenje skazovala revežem ter tolažila in osrčevala svojega blagega, od mnogih nesreč prizadetega moža in povsod, kamor je prišla, prinašala le veselje in srečo. Da, takó se vzgaja mladina k pravemu patriotizmu, in smelo trdim, da bi se tak uspeh v opominjanem smislu ne dosegel, ko bi se vse le veselilo. Prav je tedaj bilo, da se nameravana slovesnost ni do cela opustila, če tudi je velika črna bandera plapolala s šol. poslopja, nego da se je samo cela stvar primerno predrugačila. — Slišal sem pozueje ljudi, ki so bili navzoči, da lepše ni moglo biti, kakor je bilo, akoravno se je vse jokalo. Prav imaš, ljubi narod slovenski, da se ne samo veseliš, ako je Tvoj oče na Dunaji vesel, nego, da tudi jokaš z njim, ako je on žalosten in nesrečen. Ti pa mladina, pomni si zlate besede, ki si jih slišala iz ust svojih učiteljev ter drži se njih vse dni svojega življenja in srečna boš, srečna bo tvoja mila domovina. Da pa izraz našega globokega sočutja seže tudi do ušes nesrečnega vladarja samega, odposlali smo brzojavnim potom primerno sožalnico in

udanostno izjavo Njegovemu Veličanstvu. Takó smo tedaj namesto z veselim srcem in jasnimi obrazi, z žalostno dušo in s solznimi očmi zaključili letošnje šol. leto. Bog daj, da bi bil ta nesrečni slučaj zadnji v naši domovini!

Šmartno pri Litiji. Da ima Vaša cenjena „Domovina“ v našem idiličnem kraju mnogo prijateljev, ki se zanimajo za napredek na narodnem polju onkraj meje ob Savi, sodite lahko po večjem številu naročnikov od tukaj. Veselje napolnuje i meni srce, ko vidim v koliko se je narod vzdramil od časa, ko sem še jaz po celjskih šolah hlače trgal pa do danes. Takrat je bilo še Celje „rein deutsche Stadt“ in danes? Danes se mora vsakdo smejeti taki trditvi!

Iz našega, upam tudi po Spodnjem Štajarskem dobro znanega narodnozavednega Šmartina poleg Litije dobivate v Vaš cenjeni list zelo redka poročila — manjka gradiva — a letos ko je tega dovolj, pa mislim, da Vam prostora manjka, ter Vam prav v kratkem sporočim in orišem najznamenitejše dogodke našega kraja.

Dne 30. julija t. l. bila je po pripomoči tukajšnjega odličnega prebivalstva v proslavo 50letnega jubileja Nj. V. c. Fr. Jožefa I. prirejena šolska veselica, pri kateri so se učenci (blizu 400 na številu) pogostili z raznimi jedili in pijačo ter bili obdarovani s spominskimi slikami Nj. V. presv. cesarja Fr. Jožefa I. Vsakteremu udeležencu ostane ta prizor, videti učence tako vesele in radostne, v vednem spominu, in sodi se splošno, da s toliko radodarnostjo v tako blag namen se more ponašati malokateri kraj.

Dne 8. septembra t. l. je pa razvilo naše vrlo, pod vodstvom g. nadučitelja J. Bertolina ustanovljeno pevsko društvo „Zvon“ svojo zastavo. Došla so k slavlju mnoga društva, ter tako pripomogla, da je bila to slavnost, kakršne naše ljudstvo še videlo ni. Brezštevilne narodne zastave so pričale, da je bil pravi narodni praznik, a tudi mnogo zastopani prapori v cesarskih barvah so spominjali na redko jubilejno leto, v čegar proslavo in spomin se je tudi zastava društva omislila. Ali kedo bi si bil mislil v dnevih veselja, da tem slede kmalu dnevi žalosti! Še so stali mlaji, še spominjali z vencami oviti slavoloki na vesele dneve, ko je došlo s prva vsakemu neverjetno poročilo o groznem zločinu na presvitlo cesarico Elizabeto.

Mahoma so bile odstranjene še tu in tam razobešene zastave, ki so oznanjevale veselje, da so napravile prostor, onim, ki oznanjuje žalost. In malokatera hiša je bila brez žaljne zastave. V teku nekaj dni se je pokazalo, kakor je naše prebivalstvo zvesto svoji narodnosti, tako je tudi udano presv. vladarski hiši, s katero čuti v veselju in britkosti!

V ponedeljek, dne 19. m. m. brala se je v tukajšni farni cerkvi ob s svečami obdanim katefalku maša zadušnica presv. ces. Elizabeti, katere se je udeležilo tukajšno gasilno društvo, učenci z učiteljskim osebjem in pevsko društvo z žalnimi tanjčicami ogrnjenimi zastavami ter toliko pobožnega ljudstva, da je bila cerkev prenapolnjena. Večja dela so se taisti dan opustila, kakor tudi pouk v šoli.

Bilo je za jesen še nekaj jubilejskih slavnostij projektovanih, kakor: slavnost šmartinjske občine, tukajšnjega gasilnega društva, potem slavno vlaganje temeljnega kamna novi župni cerkvi in druge, a prve dve se bodo najbrž opustile, zadnja se bode pa vršila času in stvari primerno.

Narodno-gospodarske novice.

Razstava in shod južnoštajarskih sadjarjev v Celji.

Za Praprotnikom je dobil besedo g. Belé, ki je govoril o posameznih sortah, katere bi se naj zanaprej našim sadjarjem v največjo pomnožitev priporočale. Velika napaka naših sadjarjev, pravi govornik, je med drugimi gotovo še ta, da gojijo preveč različnih vrst in med temi tudi take, ki so skoraj brez vsake vrednosti. Zato je potrebno, da izberemo le nekatere vrste, ki so posebno žlahtne ter od teh sort zasajamo prav mnogo dreves. To nam bode mnogo več dobička prinašalo, nego pa, če gojimo veliko dreves, pa vsako druge sorte. Posvetovalo se je o vsaki

sorti posebej in vselej je postal prav živahen in zanimiv razgovor, kojega so se udeležili vitez Berks, Petriček, Praprotnik, prof. Cilenšek, Kranjc, Mešiček in še mnogo drugih navzočih sadjarjev. Na podlagi teh posvetovanj je potem shod te sorte sprejel v I. vrsto: 1. Robotka iz Kanade (Kanada rajneta, Pariški rambur). 2. Velika kalselska rajneta in 3. Veliki renski bobovec. Te tri vrste vspevajo povsod pri nas, bogato rodijo, dolgo trpijo in se sad kaj lahko speča, tudi za mošt se zlasti zadnji dve dasta dobro porabiti. Vsled teh in še nekaterih drugih lastnosti jih shod sadjarjev v Celji priporoča vsem, da jih pomnožujejo in vzgajajo v največjem številu. V II. vrsto sprejele so se te-le vrste: 1. Zlata zimna parmena. 2. Ananas. 3. Šampanjec. 4. Ribstonov pepinek. 5. Blenheimka. 6. Kardinal. 7. Bellefler. 8. Mošancelj. 9. Damazonka. Tudi te vrste se jako priporočajo, kajti dado, ako jim ugaja zemlja in obnebj, kaj bogate pridelke. Ker pa o nekaterih izmed teh še nimamo dovolj skušenj, zato naj sadjarji delajo z njimi povsod poskuse, ako se ti poskusi povsod dobro obnesejo, potem se bode tudi te vrste v splošno pomnožitev priporočalo.

Glede krajevnih sort, med katerimi so nekatere tudi take, ki so si že častno in veljavno mesto v sadni trgovini pridobile, kakor n. pr. sevniška voščenska, se je sklenilo, da se le-te sorte tudi zanaprej v dotičnem kraju goje in pomnožujejo.

O zasajenji naših cest, govoril je g. I. Kač iz Žalca, o zvezi sadjarjev pa I. Kranjc iz Št. Ilja. Sklenilo se je, da se o teh dveh vprašanih še natančneje premišljuje ter se potem po odoboru „Kmet. zadruga v Žalcu“ vse potrebno ukrene. Isto tako se je sprejel nasvet, da se vsi okrajni zastopi, kakor tudi vse občine pozivljejo in prosijo, da razvoj umnega sadjarstva na vso moč pospešujejo in podpirajo ter se s temi vprašanji prav pogostokrat posvetujejo. Govor gosp. Petriček-a o šolskih vrtih se je moral radi pomanjkanja časa na drugo ugodnejšo priliko preložiti. — Tako se je vršil prvi shod južnoštajarskih sadjarjev, kateri, tako upamo, bode za naše tako krepko se ravijajoče sadjarstvo gotovo mnogo vspeha imel. Ko je predsednik še vsem udeležencem izrekel svojo zahvalo, zaključil je zborovanje ob 1. uri popoldne.

I. Častna diploma se je priznala: „Sadjarskemu društvu v Šaleški dolini“; „cesarjevič Rudolfovemu društvu“ pri Sv. Jurju ob juž. žel.; društvu „Kmetovalec“ v Gotovljah; gg. vitez Hugo Berks na Blagovni; Dragotin Gregorič v Sromljah; pl. Lommer v Loki; Ivanu Legvart v Lembergu; dr. Lavoslavu Gregorec, dekanu v Novi cerkvi; Marku Lipold v Mozirji; Petru Vudler na Ljubnem; Francu Vaši pri Sv. Andreju; Ivanu Vošnjak, posest. in dež. poslanec v Šoštanj; Jož. Kolarič, žup. pri Sv. Martinu na Paki; Mihi Jošt v Gotovljah; Antonu Goršek, načelniku društva „Kmetovalec“ v Gotovljah; Francu Vizovišek in Janezu Rak v Gotovljah; Francu Dolinar v Grižah; Janezu Stadler v Petrovčah; Janezu Košar, žup. v Galiciji; dr. Jož. Vošnjak v Slov. Bistrici; Jož. Klopčič, nadučitelj pri Sv. Petru; Antonu Veligošek v Grižah; Jul. Žigan, trg. na Polzeli; Janezu Križan pri Sv. Martinu v Rož. dol.; Eliz. Hausenbichler v Žalcu; Fr. Friedrich v Petrovčah; Valentinu Naprudnik v Grižah; Ant. Kolenc v Celji; Alojz Šuler v v Grižah; Jak. Janič v Celji; Franc Jurher v Grižah; Val. Južna pri Sv. Jurju pod Tabrom; Ivan Kač v Žalcu; Fr. Praprotnik v Mozirji; Ivan Kranjc v Št. Ilju; Adam Šantej na Laškem; Miloš Levstik pri Sv. Andreju; Vekoslav Šmid v Jurklostru; Fr. Prislán v Braslovčah; Ivan Apat pri Sv. Jurju pod Tabrom; Mat. Šumer pri Sv. Vidu; Henrik Verk, dek. v Vidmu; Jož. Mešiček, nadučitelj v Sevnici; Franc Šijanec, nadučitelj pri Sv. Antonu v Slov. goricah; Franc Čuček pri Sv. Andreju pri Ptuj; dr. Bela Stuhec v Ptuj; Mart. Cilenšek, prof. v Ptuj; Karol Šah celjska okolica; Ivan Lipuš v Višnjevsi; Tomislav Kurbus, nadučitelj v Slivnici.

Darila v denarjih so dobili:

II. 30 kron se je priznalo: g. Ivanu Kranjcu, pos. v Št. Ilju pri Velenji.

III. 25 kron se je priznalo: g. Milošu Levstiku, nadučitelju pri Sv. Andreju pri Polzeli.

IV. Po 20 kron se je priznalo gg.: Ivanu Legvart, pos. pri Novi cerkvi in Jakobu Žveglar, pos. pri Sv. Jurju ob juž. železnici.

V. Po 15 kron so prejeli gg.: Vekoslav Šmid, pos. v Jurkloštru; Josip Senič, pos. v Lembergu; Vincenc Brinovec in Ignac Rančigaj posestnika v Gotovljah; Boštjan Kovač, pos. na Teharjih.

VI. Po 10 kron so prejeli gg. Anton Veliškošek, pos. v Grižah; Jakob Štiglic, pos. v Št. Janžu pri Rečici; Vincenc Kotnik, pos. v Gotovljah; Fran Turnšek, pos. v Gorici; Martin Lednik, pos. v Pirešici; Martin Ocvirk, pos. v Pirešici; Franc Jezernik, pos. pri Sv. Martinu v Rožni dolini; Uršula Volavšek, pos. v Grižah; Franc Strnad, pos. v Letušu; Jože Kodre, pos. v Letušu; Martin Hincelberger, kmečki sin na Rečici in Lapornik Martin.

VII. Po pet kron so prejeli gg.: Ignac Tepeš, pos. v Št. Ilju; Marija Hincelberger, pos. v Mozirju; Franc Zajc, pos. pri Št. Janžu na Peči; Miha Jošt, Ivan Antloga, Miha Zagode, Franc Baš, Anton Repič, Anton Vihernik, vsi pos. v Gotovljah; Jožef Žličar, pos. pri Sv. Jurju; Anton Kač, pos. v Vrbi; Matevž Mirnik, pos. v Gorici; Janez Jevšnik, pos. pri Sv. Martinu v Rož. dol.; Jernej Kopitler in Marija Kopitler posestnika v Galiciji; Anton Dimec, pos. pri Sv. Martinu v Rož. dol.; Andrej Podpečan, pos. v Galiciji; Katarina Verdev, pos. v Pirešici; Jakob Veber in Jakob Cvikel, posestnika v Galiciji; Janez Bizjak, pos. v Letušu; Franc Lukman, pos. pri Sv. Jurju pod Tabrom; Ivan Lončar, pos. v Braslovčah; Matija Šumer, nadučitelj pri Sv. Vidu; Anton Boljkovič, pos. v Kapeli pri Radgoni; Andrej Vrečko, pos. v celjski okolici; Jurij Hribar, pos. v Grižah; Gregor Turnšek, pos. v Slivnici; Fran Apotekar, Martin Krulec, Val. Breznik, Karol Šumej, posestniki pri Sv. Martinu v Rož. dol.; Miha Guzej, Miha Fidler, Janez Bajc, Val. Žličar in Fr. Knez, posestniki pri Sv. Jurju ob južni železnici; Anton Matko, pos. v Mozirji.

Slovenski abiturijentje!

Za Vami so srednješolske klopi, pred Vami pa lepa doba, doba svobodnega akademičnega življenja. Gotovo Vas bo prišlo precejšnje število študirat v „nemški“ Gradec, v to zvesto trdnjavo Wolfovega krčela, kjer ne zamujajo nobene priložnosti, da bi pokazali slovenskim visokošolcem, da so samo „gostje“ na „nemškem“ vseučilišču, da so tako rekoč le „slušačji druge vrste“ na tej univerzi, ki je bila, kakor je znano, ustanovljena za vse „notranje — avstrijske“ dežele.

Tem bolj je treba, da se ozko družimo in edinimo slovenski visokošolci v tujem, sovražnem nam mestu, — da se mej sabo seznanjamo ter se čisto shajamo.

V to svrhu je bilo ustanovljeno akad. društvo „Triglav“, zbirališče vseh slovenskih visokošolcev v Gradcu.

„Triglav“ nudi svojim udom: veliko slovensko, hrvaško-srbsko in nemško knjižnico, lepo število časnikov in revij (slov., nemšk. in hrv.) in za ljubitelje telesnih vaj „sabljaški klub“.

Dragi bodoči tovariši in soboritelji! Kadar pridete v Gradec, imejte za svojo dolžnost, da vstopite v naše društvo ter potlej v njem vztrajate, dokler ne dovšite svojih akademičnih (ozir. tehniških) študij.

„Triglavu“, ki bo praznoval čez dve leti svojo petindvajsetletnico, je geslo: „Biti slovenske krvi, biti Slovencu ponos!“

Lokal do 1. vinotoka: Brunng. 5. I.

Lokal od 1. vinotoka: Heinrichstr. 8. II.

Vpisovanje na univerzi traja od 23. t. m. do 8. vinotoka inkl. — Do istega dne je treba vložiti prošnjo za oproščenje kolegnice.

V Gradcu, dne 22. kimovca 1898.

V imenu društvenega odbora:

Počitniški upravitelj.

Slovenskim abiturijentom!

Le nekaj dni še in prišli boste v vseučiliška mesta. Pričenja se za Vas akademiška doba, ki odloča Vaše bodoče življenje. Poleg strokovne izobrazbe pripravljali se boste na resno delo za svobodo in napredek našega naroda, zvesti obljubam, ki ste si jih zaprisegli v slovesnem trenutku svojega razstanka.

V tujem mestu najdete svojo ožjo domovino v krogu svojih rojakov. Vas vse, ki stopate na akademiška tla dunajska, vabi podpisani odbor, da vstopite v „Slovenijo“.

„Slovenija“ je od ustanovitve središče slovenskega dijaštva na Dunaji in bila kot taka tudi letos na vse-dijaškem shodu splošno proglašena. To naše najstarejše akademično društvo Vam nudi ne samo s svojo bogato knjižnico mnogo zanimivega in poučnega, temveč i obilica domačih in tujih listov je na razpolago v čitalnici.

V klubih se z znanstvenega stališča premotrivajo razna strokovna vprašanja bodisi v predavanjih, bodisi v razgovorih. Na občinih zborih, sestankih in zabavnih večerih pa vlada mejebojno spoštovanje in goji pravo tovarištvo.

Organizacija v tujini je neprecenljive važnosti ne samo za nas dijake, temveč tudi za bodočnost našega naroda.

„Vse za narod in svobodo!“ je naše geslo. To bodi geslo vsakega slovenskega dijaka!

Opomnja: Člani se sprejemajo od 5. oktobra naprej vsak dan od 12.—2. pop. v društvenih prostorih.

Novodošlim daje odbor drage volje pojasnila o vpisovanju na vseučilišču, o potrebnih korakih za podporo itd. Do 4. oktobra morejo se abiturijentje za informacije oglašiti tudi pri društvenem predsedniku v Ljubljani.

Slovensko akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji, VIII., Lederergasse 20. Mezzanin 5. za odbor.

phil. Jožef Reiser jur. Ivan Bakovnik
t. č. predsednik t. č. tajnik.

Loterijske številke.

Trst 24. septembra 1898: 71, 1, 6, 20, 11
Linc 59, 23, 14, 12, 88

Oznanilo.

Ker se popravlja uradno poslopje c. kr. okrajnega glavarstva celjskega, prodajalo se bode tekom meseca oktobra t. l. 21 starih okenj velikosti 126/167 cm. in 11 starih dvojnatih okenj velikosti 126/167 cm. s šipami, vetrnicami in okovi vred, dalje razne stare deske za tla; 2 stare duri, stare peči, pisalne mize itd.

Ponudbe se sprejemajo v stavbinski pisarni c. kr. okrajnega glavarstva št. 10 ali pa od c. kr. okrajnega tajnika Waida ob navadnih uradnih urah.

C. kr. okrajno glavarstvo Celje, dne 11. septembra 1898. (278) 3—1

Služba občinskega tajnika je pri občini

Marija-Gradec pri Laškem trgu s 1. januarjem 1899. leta oddati. — Mesečno plačilo 25 gl., prosto stanovanje in vrt za uporabo. Prosilec mora biti slovenskega in nemškega uradovanja popolnoma zmožen. — Prošnje naj se vložijo do 15. listopada 1898 pri županstvu Marija-Gradec pošta Laški trg. (280) 2—1

Župan
I. Lapornik.

Naznanilo.

Naročitev ameriških trt iz skupnih državnih in deželnih nasadov za leto 1898/99.

Štajerski deželni odbor imel bo v jeseni 1898 oziroma v spomladi 1899 sledečo množino ameriških trt pod nastopnimi pogoji za oddati:

1. 300.000 ceplicev (večinoma šipon rumeni, graševina laška, zeleniči, rulanec; potem graševina mala, ranfol beli in rudeči, belina, traminec rudeči, žlahtnina bela in rudeča, burgundec beli in modri, kavčina, ceplicev na riparijo portalis, vitis solonis ali rupestris montikolo).

2. 400.000 korenjakov od riparije portalis, rupestris montikole in vitis solonis.

3. Večje število ključev od imenovanih treh podlag. ad 1. 50.000 ceplicev razdelilo se bo med posebno oziravredne vinorejce, kateri so brezobrestno posojilo dobili. 100.000 ceplicev dobijo nepremožni ali manjpremožni vinorejci po znižani ceni od 80 gl. za 1000 komadov. Od ostalih ceplicev bode se 1000 komadov po 120 gl. vsakemu naročniku prodalo.

ad 2. 100.000 korenjakov bode se med uboge vinorejce brezplačno razdelilo. Ostalo množino dobijo ubogi ali manjpremožni vinorejci po znižani ceni od 7 gl. za 1000 komadov.

Premožnim posestnikom bo se še le tedaj s korenjaki vstreci zamoglo, ko bo se potrebam ubogih ali manjpremožnih udovoljilo, ter si deželni odbor za ta slučaj določbo cene pridruže.

ad 3. Od ključev bode se polovica brezplačno, polovica pa po znižani ceni od 3 gl. za 1000 komadov oddala, in sicer naslanjaje se na gmotne razmere naročnikove.

Vse te trte oddajale se bodo le tistim štajerskim posestnikom, katerih vinogradi se nahajajo v občinah, ki so kot okužene izjavljene. Trgovci s trtami so od naročitve omejenega gradiva izključeni.

Cene umevajo se na lici mesta (ceplicev in korenjaki večinoma iz osredne trtnice na Bregu pri Ptuj). Drugi stroški, kakor n. pr. za zavitek ali pa dovoz, bodo se posebej zaračunili.

Naročitve na ceplicev in pa korenjake v popolno ceno imajo se neposredno deželnemu odboru priposlati. Naročitelji, kateri ceplicev, korenjake ali ključev brezplačno ali po znižani ceni želijo, morajo se pri prisotni občini, kjer so naročilne pole razpoložene, pravočasno oglašiti.

Na naročitve, ktere se ne bodo v tem smislu najkasneje do 20. oktobra t. l. doprinesle, se ne bode oziralo.

Pri vsakej naročitvi je treba natanko navesti: ime, poklic in bivališče naročitelja, davčna občina, v kateri se vinograd nahaja in zaželjene vrste trt; ako naročnik trte brezplačno ali pa po znižani ceni želi, mora občinsko predstojništvo njegovo potrebnost potrditi.

20. oktobra t. l. imajo občinski predstojniki naročilne pole okrajnemu odboru odposlati, kateri potrdila občinskega predstojništva pregleda ter naročitve deželnemu odboru predloži.

Oddaja ceplicev in korenjakov bode se, kolikor mogoče, še to jesen vršila. Pri prevzetju trt vzročil se bode vsakemu naročniku kratek navod, kaka da se imajo trte pravilno saditi oziroma prezimiti.

Gradec, meseca septembra 1898.

od štaj. dež. odbora.

Prodaja zemljišča

oziroma v najem se odda krčmarska obrt.

V Marenbergu v sredini trga je lepo, iz 18 oralov obstoječe zemljišče z eno nadstropno hišo, s krčmarsko obrtjo, z novim kegljiščem in novim gospodarskim poslopjem, prostovoljno pod zelo ugodnimi plačilnimi pogoji na prodaj, oziroma pri tej hiši obstoječa krčmarska obrt v najem oddati. — Vsa vprašanja radi prodaje, kakor tudi ponudbe radi najema krčmarske obrti, doposlati so na gospoda

Martina Kocbek-a

(279) 3—1

c. kr. notarja v Marenbergu.

Vsem p. n. sadjarjem!

Sadna razstava na Dunaji vršila se bode meseca novembra t. l. Kmetijska zadruga v Zalci pozivlja vse p. n. sadjarje, da se iste v prav obilem številu udeležijo. Sadje za razstavo treba je poslati najkasneje do 15. oktobra t. l. kmetijski zadrugi v Zalci.

Za razstavo se posebno priporočajo sledeče sorte: 1. Kanada raj. 2. Belefler. 3. Renski bob. 4. Damazonova raj. 5. Danciški robač. 6. Ribstonov pepinek. 7. Šampanjska raj. 8. Prižasti kardinal. 9. Mošancelj. 10. Zlata zimska parmena. 11. Vel. kaseljska raj. 12. Rajneta iz Blenheim. 13. Ananazova raj. 14. Sevniska voščinka i. dr. Od vsake vrste je poslati najmanj 25 komadov.

Košare preskrbela bode zadruga, ktera bode poravnala tudi vse druge troške. Po razstavi se bode sadje prodalo in se bode denar, po odbitju troškov dotičnim razstavljalcem po pošti poslal.

Vdeležba naj se do 10. oktobra t. l. ustno ali pismeno javi kmetijski zadrugi, katera daje tudi vsa druga pojasnila.

Za kmetijsko zadrugo:

Ig. Pehani m. p.

Ivan Kač m. p.

Novi živinski sejem

na Teharjih vršil se bode dne 12. oktobra t. l. kakor tudi vsako leto zanaprej, ter se vsi kovalci in prodajalci živine na ta sejem vabijo.

Kundmachung.

Bestellung auf amerikanische Reben aus den vereinten Staats- und Landes-Rebanlagen für die Pflanzperiode 1898/99

Vom Lande Steiermark kommen im Spätherbste 1898 und im Frühjahr 1899 folgende Mengen amerikanischer Reben unter nachbenannten Bedingungen zur Abgabe:

1. 300.000 Stück Veredlungen (grösstentheils von Mosler gelb, Wälschriesling, Sylvaner grün, Ruländer; dann Kleinriesling, Ranfol weiss und roth, Heunisch weiss, Traminer roth, Gutedel weiss und roth, Burgunder weiss und blau, Kölner blau, auf Riparia Portalis, Vitis Solonis oder Rupestris Monticola).

2. 400.000 Stück Wurzelreben von Riparia Portalis, Rupestris Monticola und Vitis Solonis.

3. Eine grössere Anzahl von Schnittreben von den eben genannten drei Unterlagssorten.

ad 1. 50.000 Stück Veredlungen werden an unbemittelte, besonders berücksichtigungswürdige Weingartenbesitzer, welche ein unverzinsliches Darlehen erhalten haben, unentgeltlich vertheilt. 100.000 Stück Veredlungen sind zur Abgabe an unbemittelte oder minderbemittelte Weingartenbesitzer um den ermässigten Preis per 80 fl. für 1000 Stück bestimmt. Der Rest wird um 120 fl. per 1000 Stück an jeden Besteller abgegeben.

ad 2. Von den Wurzelreben werden 100.000 Stück an Unbemittelte unentgeltlich vertheilt. Der Rest wird an unbemittelte und minder bemittelte Besitzer um den ermässigten Preis von 7 fl. für 1000 Stück abgegeben.

An wohlhabende Weingartenbesitzer werden Wurzelreben nur nach Befriedigung des Bedarfes an Un- und Minderbemittelte abgegeben, und behält sich der Landes-Ausschuss bei diesen Abgaben die Preisbestimmung vor.

ad 3. Die Schnittreben werden zur Hälfte unentgeltlich, zur Hälfte um den ermässigten Preis per 3 fl. für 1000 Stück je nach den Vermögensverhältnissen der Bewerber abgegeben.

Alle diese Reben werden nur an steiermärkische Besitzer, deren Weingärten in als verseucht erklärten Gemeinden gelegen sind, abgegeben. Rebenhändler sind vom Bezuge obigen Materials ausgeschlossen.

Die Preise verstehen sich ab Anlage (Veredlungen und Wurzelreben grösstentheils ab Centralrehschule in Unterrann bei Pettau) und werden etwaige Verpackungs- oder Zufuhrkosten besonders berechnet.

Bestellungen auf Veredlungen zum vollen Preise per 120 fl. und auf Wurzelreben zum Handelspreise, sind direct beim steierm. Landes-Ausschusse, hingegen Bestellungen unentgeltlich oder um ermässigten Preis auf Veredlungen, Wurzel- und Schnittreben nur bei der zuständigen Gemeinde, in welcher die Bestellbogen aufliegen werden, einzubringen.

Alle nicht in angegebener Weise bis spätestens 20. October l. J. eingebrachten Bestellungen werden nicht berücksichtigt.

Bei jeder Bestellung ist genau anzugeben: der Name, Wohnort und Stand des Bestellers, die Steuer-gemeinde, in welcher dessen Weingarten liegt und die gewünschte Rebsorte; falls Reben unentgeltlich oder um einen ermässigten Preis gewünscht werden, ist auch die Bestätigung der Berücksichtigungswürdigkeit von Seite des Gemeindeamtes beizusetzen.

Mit 20. October l. J. haben die Gemeindevorsteher die Bestellungen an den Bezirksausschuss behufs Vidirung der gemeindeamtlichen Bestätigungen und Vorlage an den Landes-Ausschuss einzusenden.

Die Abgabe von Veredlungen und Wurzelreben erfolgt, soweit als thunlich, schon in diesem Herbste, — und wird bei derselben jedem Abnehmer eine die sachgemässe Pflanzung und etwaige Überwinterung betreffende Belehrung eingehändigt werden.

Graz, im Monate September 1898.

Vom steierm. Landes-Ausschusse.

„Slovarček“

jako pripravna knjiga, se nemščine, in

„Anglež“

se angleščine za potrebo naglo in brez učitelja priučiti, dobi se pri Jos. Paulin-u v Ljubljani Marijin trg št. 1, kakor tudi v mnogih knjigarnah. Plačilo naročilo v pisemnih znakih priložiti je najpripravnejše. (238) 5-5

(257) 3-3

Gostilna

ležeča ob glavni cesti, 10 minut od Celja oddaljena, je pod ugodnimi pogoji prodati, oziroma se da tudi v najem. — Več pove upravništvo tega lista.

Zanesljiv vodja

v kamenolomih
ter tovarniški kamenarji

dobijo trajno delo poleti in pozimi pri

Ph. Knoch & Comp.

izdelovalnica cementa

(268) Klein St. Paul, Koroško. 3-2

Kočijaža

dobrimi spričevali, ki je zanesljiv pri konjih sprejme takoj

Peter Majdič

(270) 2-2

v Celji.

Lampijone

za razne veselice v vsih velikostih in oblikah po
jako nizkih cenah, nadalje

sv. podobice fino izdelane

s slovenskim napisom priporoča čast. duhovščini novo-
mašnikom in učiteljstvu trgovina

Dragotin Hribar-ja v Celji.

* Zunanja naročila izvršujejo se točno. *

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hripa, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev.

Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Cenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancem tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znance še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštne povzetju.

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Slovo.

Ker mi je manjkalo časa, da bi se bil od svojih znancev poslovil, kličem tem potom vsem srečno in na svidanje! Ob jednem naznanim, da je za čas moje odsotnosti prevzel mojo službo pri g. dr. A. Praunseisu g. dr. D. S. Wienecke, američanski zobozdravnik.

(565) 2-2

Herman Peters

zobo-tehnik.

Celje, Ringstrasse 9.

Naravni

brinovec in borovničar

prodaja

(269) 3-2 Franc Cvek

žgalnica v Kamniku (Kranjsko).

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsake-fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, naj stavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot zaupni mož in posredovalec

z ozira vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

V najem se da takoj posestvo

„Hamer“

pri Majšpergu ob cesti iz Ptuja v Rogatec na Dravinji. Njive, travniki in vrt blizu 40 oralov so zraven gospodarskega poslopja in enonadstropne gospodske hiše (graščinice). Ob cesti je tudi mlin na 3 kolesa in nova žaga (cirkular), ki ima vedno obilno vodne moči. Žaga in mlin (249) se tudi posebej dasta v najem 5-3. Več se izve v konventu oo. minoritov v Ptuju.

Bratje Sokoli!

Telovadba in

atletika

se prične z mesecem vinotokom, ter se nadaljuje celo zimo vsak ponedeljek, sredo in četrtek od polu 8. do polu 10 ure zvečer. Na zdar!

ODBOR.

(276) 1

Trgovec

26 let star, priden, varčen, lepega obnašanja in s 7 tisoč gl. premoženja, samostalen, želi se poročiti z gospodično ali mlado udovo.

Zahteva se, če tudi ne preveliko premoženje, pač pa potrebna izobražba, pridnost in veselje za trgovino. Le resne ponudbe izvolijo se pošiljati pod šifro

„S. K. 200“

poste restante Konjice, Štajersko.

Diskrecija s častno besedo zajamčena.

Krtače, čopiče, omele

vsake vrste

po nizkih cenah ter le domačega izdelka priporoča podpisani slavnemu občinstvu, posebno trgovcem, zidarjem i. dr. Obečam vsakega naročevalca vsikdar zadovoljiti. (281) 2-1

Ignacij Šimenc, krtačar

Glavni trg št. 3.

Kot trgovski vajenec

se sprejme nadarjen in zdrav deček iz dobre hiše, z izvrstnim spričevalom, pri trdku (255) 3-3

Kavčič & Lilleg

„pri Zlatorogu“ v Ljubljani.

Posestvo

z hišo, v kateri se nahaja gostilna, je radi preselitve pod ugodnimi pogoji takoj prodati.

Več pove posestnik

Ivan Grilc

gostilničar

(261) 3-3

v Majland-u (Majland) p. Zidanmost.

Posestvo

ležeča blizu farne cerkve, ki obsega 30 oralov njiv, travnikov in lepih gozdov je z gospodarskimi poslopi vred iz proste roke na prodaj. — Cena 2700 gl. Plača se takoj ali po dogovoru.

Več pove upravništvo „Domovine“ v Celji.

(275) 2-1

Rudolf Tabor

krojač

Celje, Gosposka ulica št. 5.

Priporoča se za izdelovanje oblek za gospode in dečke po najnovjših nošah.

Velika zaloga

vsakovrstnega modnega sukna ter izgotovljenih oblek za gospode in dečke.

Haveloki po najnižjih cenah.

Priporoča se za mnogobrojna naročila

Rudolf Tabor

(263) krojač v Celji. 10-3